

ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ

«Ἰησοῦς Χριστὸς ἐγενήθη ἡμῖν σοφία ἀπὸ Θεοῦ, δικαιοσύνη τε καὶ ἁγιασμὸς καὶ ἀπολύτρωσις» (Α' Κο 1,30)

ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ

Μηνιαίο Όργανο
Όμωνύμου Όρθοδόξου Αδελφότητας
ΚΩΔΙΚΟΣ: 2534

Τεύχ. 916, ΜΑΪΟΣ 2022

Ίδιοκτησία - Έκδοση
Ο.Χ.Α. «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»
Πέλοπος 7, 546 33 Θεσ/νίκη
Τηλ. - fax: 2310 270630, 274518
www.apolytrosis.gr
e-mail: apolytrosis@otenet.gr

Δ/ντής Συντάξεως:
Γεώργιος Μυτιληναίος
Άλ. Συμεωνίδη 6, 54639 Θεσ/νίκη

Δημιουργικό, προεκτύπωση, καλλιτεχνική επίμελεια:

«Χριστιανική Έλπίς»
Όρθόδοξη Αδελφότητα,
Φίλυρο Θεσ/νίκης
Τηλ.: 2310 677136

Έκτύπωση - βιβλιοδεσία:
«ΛΙΘΟΣ», Κιάτο Κορινθίας
Τηλ.: 27420 20584

Έτήσια συνδρομή:

Έσωτερικού: 12€
Έξωτερικού: 35€
Κύπρου: 25€ ΗΠΑ: 45\$
Καναδά: 50\$ Αύστραλίας: 55\$

Άρ. λογ. ΤΡΑΠΕΖΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ:
6074010115324
Ο.Χ.Α. «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»

Γιά τούς συνδρομητές του έξωτερικού

IBAN: GR 94 0171 0740 0060
7401 0115 324

Περιεχόμενα

29 Μαΐου 1453: Γιατί έπεσε η Πόλη;.....	131
«Μή φοβού!...».....	132
Μέσα στη δόξα τής αγάπης του Θεού.....	134
Καινούργια καρδιά.....	136
«Έστι δέ πίστις...».....	138
Ή αγία... συναλλαγή!.....	140
Ό Έθνικός Διχασμός παγιώνεται.....	142
Ή Έκκλησία καί ό κόσμος (Α΄ Θε 1,6).....	144
Τό δράμα τής όρχήστρας.....	146
Οί εύλογημένες προστακτικές.....	148
Ό Κύριός μου καί ό Θεός μου! (ποίημα).....	150
Γιατρέ, έχετε δεί θαύματα;.....	152
Μιά ξεχωριστή γιορτή (διήγημα).....	154
Μαρίνος Ριτσούδης, ένas σύγχρονos φιλάδελφος ήρωας.....	156
Συζητώντας τά γεγονότα.....	158

29 Μαΐου 1453: Πατί έπεσε ή Πόλη;

Άγαπητοί άναγνώστες, μέ άφορμή τήν έπέτειο του θλιβερού γεγονότος τής άλώσεως τής Κωνσταντινουπόλεως, άς μελετήσουμε σοβαρά τήν ιστορία καί, βλέποντας ότι ή κύρια αίτία τής συμφορής εκείνης ήταν ή άμαρτία πού πλεόνασε, άς άντλήσουμε πολύτιμα διδάγματα για τό έθνος μας. Τά παθήματα τών προγόνων άς γίνουν για μās μαθήματα. Τό ένα, πού πρέπει νά έλκύσει άμέριστη τήν προσοχή κλήρου καί λαοϋ, είναι τοϋτο: "Όλοι έμείς πού κατοικούμε τή μαρτυρική αυτή γωνιά του κόσμου, στους όποιους «τά τέλη τών αιώνων κατήντησαν» (Α΄ Κο 10,11), αγαπούμε τον Κύριο, δηλαδή τηρούμε τίς θείες έντολές του; Επίσης, άπεχθανόμαστε τό κακό όπουδήποτε κι αν τό συναντήσουμε, δηλαδή μισούμε μέ όλη μας τήν ψυχή τή θεοεμπαιξία, τή σιμωνία, τή βλασφημία, τους όρκους, τή φιλοδοξία, τήν άρπαγή, τήν άκολασία, τήν κακή έπιθυμία, τή φιλαργυρία καί «τήν πλεονεξίαν, ήτις έστιν ειδωλολατρία» (Κλ 3,5); Αύτά είναι τά πάθη πού έγιναν οί νεκροθάφτες του μεγαλείου τής Βυζαντινής αυτοκρατορίας. Αύτά υπήρξαν οί ισχυρότεροι σύμμαχοι του κατακτητή. Χωρίς τή δική τους βοήθεια ποτέ ό Μωάμεθ ό Β΄ δέν θά έμπαινε στην Πόλη, ή σημαία του σταυρου θά κυμάτιζε στον τροϋλο τής Άγίας Σοφίας, καί άλλη θά ήταν ή εξέλιξη τών γεγονότων.

Άδελφοί Έλληνες! Μέ πόνο ψυχής καί δάκρυα σās προσφωνώ κατά τή θλιβερή αυτή έπέτειο του Γένους μας. Άς βάλουμε τό χέρι στην καρδιά κι άς ρωτήσουμε καθένας τον έαυτό του κι ό ένας τον άλλο: Ζεί μέσα μας ή όρθή πίστη καί ή άνυπόκριτη άγάπη στον Κύριο καί στον πλησίον; Είναι μαζί μας ό Κύριος; Άν είναι, τότε ή πατρίδα μας θά είναι άπόρθητο φρούριο. Άν όμως πληθύνη ή άνομία, πάγωσε ή άγνή άγάπη, νεκρώθηκε ή Όρθόδοξη πίστη, ύψώθηκαν ανάμεσά μας ξένοι βωμοί, νέα είδωλα του ψευτοπολιτισμου, τότε νέα συμφορά, μεγαλύτερη σέ βάθος καί έκταση από τήν άλωση τής Κωνσταντινουπόλεως, θά πέσει στο ταλαίπωρο έθνος μας. Ό «Θεός οϋ μκκτηρίζεται» (Γα 6,7). Είναι «πύρ καταναλίσκον» (Έβ 12,29). Κανένας εύφυής οικονομικός συνδυασμός, καμιά συμμαχία μέ ξένα κράτη δέν θά μās σώσει, αν άπιστούμε καί νεοειδωλολατρούμε καί βλασφημούμε καπηλικώς τά θεία. Ιστού άράχνης ύφαίνουμε, ένα λεπτό καλάμι θά μās διαλύσει.

Άδελφοί Έλληνες! Από μās, όσο ύπάρχει άκόμη καιρός, έξαρτάται ή άποτροπή μιάς νέας συμφορής...

Άρχιμ. Αύγουστίνος Ν. Καντιώτης
(άπόσπασμα άρθρου στο ιστορικό περιοδικό «Κιβωτός»,
τ. 17-18/Μάιος-Ιούνιος 1953)

«Μὴ φοβοῦ!...»

Ἦταν ἀπογοητευμένοι. Ὁ Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος, ὁ διδάσκαλός τους, ὁ ἄνθρωπος πού πίστεψαν βαθιά ὅτι εἶναι ὁ Μεσσίας, συνελήφθη καὶ ἐκτελέστηκε πρὶν τρεῖς μέρες μὲ θάνατο σταυρικό. Ἄρα δὲν ἦταν αὐτός πού νόμιζαν. Δὲν ἦταν ὁ Σωτήρας. Καὶ τὰ ἐνθουσιώδη ὄνειρα πού τούς ἐνέπνευσε γιὰ τὴν ἀπολύτρωση τοῦ Ἰσραὴλ; Γκρεμίστηκαν μὲ μιὰς...

Οἱ δύο μαθητές δὲν ἐλπίζουν πιά. Μπορεῖ ὁ Ἰησοῦς νὰ ἦταν ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ, ὅμως δὲν ἦταν αὐτός πού μῆνυσαν οἱ προφῆτες. Καὶ τὰ νέα τῶν μαθητριῶν του τό πρῶι ὅτι εἶδαν τό μνῆμα τοῦ ἄδειο καὶ ἀγγέλους πού τίς διαβεβαίωσαν ὅτι ἀναστήθηκε; Ναί, εἶναι κάτι τό περίεργο καὶ τούς ἀναστάτωσε, ὅμως ἡ αὐτοψία μαθητῶν του δὲν ἐπαλήθευσε τίποτε ἄλλο, παρά μόνον ὅτι πράγματι τό σῶμα του ἔλειπε. Ἀπό ἐκεῖ κι ἔπειτα σκοτάδι.

Κι ἐνῶ ἦταν καὶ οἱ δύο βυθισμένοι στήν ἀθυμία τους, τί εἰρωνεῖα! Σέ κάποιο σημεῖο τῆς πορείας τους προστέθηκε στή συντροφιά τους «τυχαῖα» ὁ ἴδιος ὁ ἀναστημένος Χριστός, κι ὅμως δὲν τόν ἀνα-

γνώρισαν! Συνέχιζαν νὰ κλαῖνε καὶ νὰ θρηνοῦν, ἐνῶ ἡ κηδεῖα εἶχε τελειώσει καὶ εἶχε ἤδη ἀρχίσει τό γλέντι! Γιατί; Διότι δὲν μπορούσαν νὰ καταλάβουν ποιός εἶναι, «οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ αὐτῶν ἐκρατοῦντο» (Λκ 24,16), λέει ὁ εὐαγγελιστής. Καὶ μόνον ὅταν κάθισαν μαζὶ στό τραπέζι τοῦ δείπνου στήν Ἐμμαοῦς καὶ τούς μοίρασε τό ψωμί, ἀντιλήφθηκαν ἔκπληκτοι μὲ ποιόν συνοδοιποροῦσαν τόσην ὥρα. Ὅμως ὁ Ἰησοῦς ἐξαφανίστηκε ἀπὸ μπροστά τους.

Γιατί ὡστόσο δὲν τόν ἀναγνώρισαν ἀπὸ τὴν ἀρχή; Γιατί ὁ Κύριος δὲν ἐπέτρεψε νὰ ἀντιληφθοῦν ἀμέσως τὴν ταυτότητά του; Τό ἔκανε αὐτό, λέει ὁ ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας, γιὰ νὰ διεγείρει πρῶτα μέσα τους τὴν πίστη. Δὲν εἶχε μείνει τίποτε ὄρθιο ἐντός τους κι ἔπρεπε ἀρχικὰ νὰ βάλει θεμέλιο γιὰ νὰ χτίσει. Καὶ πῶς τό πέτυχε αὐτό; Μὲ τόν λόγο του, ἐξηγώντας τους μὲ τὴ θεία του αὐθεντία τίς προφητείες τῶν Γραφῶν γιὰ τό πάθος καὶ τὴν ἀνάστασή του. Κι ὅταν ἐπιτέλους εἶδε ὅτι ἡ πίστη κέρδιζε χώρο στή συνειδησή τους, τότε τὴν ἐπιβεβαίωσε μὲ τὴν αὐτοφανέρωσή του.

Τό συγκλονιστικό αυτό γεγονός (Λκ 24,13-35) αποτελεί μία ακόμη εμφάνιση του αναστημένου Ίησού στους μαθητές του προκειμένου νά βεβαιωθούν ἀδιάσειστα ὅτι «ἠγέρθη ὄντως». Ἀξίζει νά τό μελετήσῃ κανεῖς προσεκτικά ξανά καί ξανά γιά ν' ἀπολαύσῃ τήν ἀπλότητα καί τό ἀνεπιτήδευτο τῆς ἀφήγησῃς, πού φανερώνουν πώς πρόκειται ἀναμφίβολα γιά καθαρή ἱστορία. Βέβαια στόν ἐλάχιστο χῶρο αὐτοῦ τοῦ ἄρθρου δέν μπορούμε νά σχολιάσουμε πολλά, νομίζω ὡστόσο ὅτι θά ἄξιζε νά ἐπισημάνουμε, ἐπιγραμματικά ἔστω, μερικά ἀπό τά ξεχωριστά μηνύματά του:

✚ Ἡ συνοδοιπορία τοῦ αναστημένου Χριστοῦ μέ τούς δύο μαθητές του, ὥστε νά τούς κάνει κοινωνούς τῆς ἀνάστασῆς του, ἐγγυᾶται ὅτι ὁ Ίησους συνοδοιπορεῖ μέ τόν κάθε ἄνθρωπο. Εἶναι δίπλα στόν καθένα μας. Σέ ὅποιο σημεῖο τῆς γῆς. Δέν εἶναι προσωπολήπτης ὁ Θεός. Ἡ παράκληση τῆς ἀνάστασῆς του εἶναι δῶρο πού προσφέρεται σέ ὅλους μας. Αὐτό σημαίνει ὅτι κανεῖς δέν εἶναι μόνος στούς δρόμους αὐτοῦ τοῦ πλανήτη. Ἀκόμη καί στά πιά ἀνήλιαγα μονοπάτια εἶναι μαζί μας Ἐκεῖνος πού φώτισε καί γκρέμισε ὀριστικά τό κατασκότεινο βασίλειο τοῦ Ἄδη.

✚ Ἐπιπλέον τό περιστατικό αὐτό δείχνει πώς δέν ἔχει σημασία τό ὅτι δέν βλέπουμε τόν Ἀναστημένο μέ τά σάρκινα μάτια μας. Ἄς μήν προτάσσουμε κι ἐδῶ τίς ἀπαιτήσεις τοῦ μυαλοῦ μας. Εἶναι μικρονοϊκός ὁ ἰσχυρισμός ὅτι ὑπάρχει μόνον ὅ,τι ἀγγίζει ὁ ἐγκέφαλός μας. Τώρα πλέον, μετά ἀπό τόσες καί τόσες διαψεύσεις καί ὀδυνηρές ἐκπλήξεις, πώς μπορούμε οἱ ἄνθρωποι νά λατρεύουμε ἀκόμη τίς μετέωρες, ἄστατες, πεπερασμένες ἰκανότητές μας;

✚ Ὁ Ίησους ἀποκαλύπτεται στό κομμάτιασμα καί στό μοίρασμα τοῦ ψωμιοῦ· «ἐν τῇ κλάσει τοῦ ἄρτου» (Λκ 24,35). Ὁ ὄρος αὐτός εἶναι τεχνικός καί χρησιμοποιεῖται ἀπό τόν εὐαγγελιστή Λουκά γιά νά δηλώσῃ τό δεῖπνο τῆς θείας Εὐχαριστίας. Βέβαια τό τραπέζι στήν Ἐμμαούς δέν εἶχε μυστηριακό χαρακτήρα. Ὅσο ὅσο ὁ εὐαγγελιστής θέλει νά τονίσει ὅτι ἦταν μία εἰκόνα τοῦ μυστηρίου. Ὁ ἀναστάς Χριστός φανερώνεται ἐδῶ στό μοίρασμα τοῦ ψωμιοῦ, διότι στό ἐξῆς θά ἐμφανίζεται στήν Ἐκκλησία του ὄχι μέ φυσικό τρόπο, ἀλλά μέ τόν ἄρτο τῆς θείας Εὐχαριστίας. Καί δέν εἶναι τυχαῖο ὅτι ἐπέλεξε ἕνα δεῖπνο γιά νά μᾶς ἀποκαλύπτεται. Δεῖπνο σημαίνει ἀνεκαθεν –ἀκόμη καί σήμερα, στήν ἐποχή τοῦ ἀτομισμού– σύναξη, ἔνωση, ἐπικοινωνία, δόσιμο, χαρά, ἀγάπη. Ὁ Θεός εἶναι ἡ ὄντως Ἀγάπη καί τό ἀπέδειξε μέ τόν Σταυρό του. Τί ἄλλο, λοιπόν, θά μπορούσε νά τόν ἐκφράσει πληρέστερα;

✚ Καί κάτι ἀκόμη σάν κατακλείδα: Οἱ δύο μαθητές του εἶχαν ἀπελπιστεῖ ὀλοτελα. Εἶχε ἀνατραπῆ μέ τόν πιά σκληρό τρόπο ὀλόκληρος ὁ κόσμος τους! Κι ὅμως πλιά τους συμπορευόταν ἀναστημένη ἡ ἴδια ἡ Ἐλπίδα! Δέν ὑπῆρχε περίπτωση νά τούς ἀφήσῃ ἔκθετους στήν ἀπειλή καί στόν χαμό! Τό ἐρώτημα σενεπῶς πού προκύπτει ἔχει ἀπαντηθεῖ ἤδη: Γιατί νά κλαῖμε; Γιά ποιά κατάρρευση; Γιά ποιά ἥττα; Γιά ποιές ἀποτυχίες; Ὁ λόγος τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἀκατάλυτος: «Μή φοβοῦ· ἐγώ εἰμι... ὁ ζῶν, καί ἐγενόμην νεκρός, καί ἰδοῦ ζῶν εἰμι εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων!...» (Ἀπ 1,17-18). Ναί. Ἄς πάψουμε πιά νά φοβόμαστε! Μέσα στό φῶς τῆς Ἀνάστασῆς –καί μόνον– δέν ὑπάρχουν ἀδιέξοδα!

Εὐάγγελος Ἀλ. Δάκας

Μέσα στή δόξα τής άγάπης του θεού

Ζηλεύω τά πόδια πού τρέχουν άνεμπόδιστα τόν ούράνιο δρόμο. Τά βλέπω μαρτυρικά, πληγιασμένα, ύπερβολικά δαρμένα! Θαυμάζω τά χέρια τά όσιακά, πού σηκώνονται όλοκάθαρα μέ παρρησία μπροστά στόν θρόνο τής θείας μεγαλοσύνης. Άγιάστηκαν άπό τό όδυνηρό κρέμασμα μέρες όλόκληρες καί νύχτες. Διακρίνω μέσα στό στέρνο τή φλόγα τής θείας άγάπης. Είμαι διάτρητο, λογιζόμενο. Άντικρίζω μέσα στό φώς καί μέσα στό «κλέος» του ούρανού τό κατακρεουργημένο σώμα του μάρτυρα. Ψήθηκε μέ φλόγες πυρός. Έτοιμάστηκε άγιο πρόσφορο γιά τήν ούράνια τράπεζα. Στεφανωμένο τόν βλέπω νά διαβαίνει τή «στενή πύλη». Στο μέτωπο όμως λαμπυρίζουν σταγόνες αίματος άπό τά «κότζια» πού του έσφιξαν μέ ένα σχοινί πάνω στό κεφάλι οί έχθροί του Σταυρού. Ποιός νά μετρήσει τή βαθιά χαρά του νεαρού Ίωάννη, πού άξιώθηκε νά βηματίσει στά ίχνη του άγαπημένου του Κυρίου «ύπολιμπάνων ύπογραμμόν»;

Ό νέος του Χριστού άθλητής ζούσε

στή Σούμνα, μιά μεγάλη πολιτεία τής Βουλγαρίας. Μέσα στήν Τουρκία, στά 1802, συναντούμε έναν νέο δεκαοκτώ χρονών, ώραιο στήν όψη καί πλούσιο στήν ψυχή. Μέ τά χέρια δούλευε μέ επιμέλεια τήν τέχνη του χρυσοχού, μέ τήν καρδιά στρεφόταν μέ άγάπη λατρευτική στόν Κύριο Ίησού. Κατεργαζόταν μέσα του ό εύλογημένος Ίωάννης τόν αιώνιο άφθαρτο θησαυρό τής πίστης. Μία ήταν ή μέριμνά του: νά άξιωθεί νά γευθεί τή χαρά του Παραδείσου! Μέ αύτή τήν έλπίδα έτοιμάζε τόν έαυτό του γιά τά παθήματα πού ή θεία πρόνοια μπορούσε νά επιτρέψει στή ζωή του. "Ησυχά ή ψυχή του στήν προσευχή σιγόψελνε τά λόγια του ψαλμωδού: «Έν θλίψει έπλάτυνάς με».

Ό αυτόπτης καί αύτήκοος βιογράφος του περιγράφει μέ θαυμασμό τήν ιερή πανοπλία του καλλίνικου μάρτυρα. Σάν περικεφαλαία του είχε τή φρόνηση. Νά μένει καθαρός στόν λογισμό καί εύσεβής στή διάνοια. Θώρακά του άσφαλή - ό καλός στρατιώτης του Χριστού-

τύθηκε τή σωφροσύνη. Νά μένει άγνός, άλώβητος στού πονηρού τίς άδυσώπητες επίθεσεις. Μέ άσπίδα του κραταιή τήν άνδρεία. Δέν δειλίαζε μπροστά στούς «άποκτείνοντας τò σώμα». 'Ο θάνατος ήταν γιά τόν γενναίο άγωνιστή του Χριστού ή άρχή τής άτελεύτητης ζωής. Περικνημίδες του, σφιχτά δεμένες στά πόδια, ή δικαιοσύνη του Θεού πού τόν βίαζε νά τρέχει πρός τήν κακοπάθεια μέ εύγνωμοσύνη στόν σωτήρα του Χριστό.

«Χριστιανός είμαι καί χριστιανός μέλω νά άποθάνω», σταθερά κατέθετε μπροστά στόν τούρκο κριτή. Τόν έσυραν εκεί βάνουσα οί αίμοβόροι άγαρηνοί μετά άπό συκοφαντία. Νά μαγαρίσει θέλησε τή θυγατέρα του τούρκου νοικοκύρη, πού έμενε άπέναντι άπό τò έργαστήρι του. "Έτσι τόν κατηγόρησαν. Μόνο πού ήταν δική της δολοπλοκία. Πώς νά μεθοδεύσει τò πονηρό σχέδιό της; Πώς νά ίκανοποιήσει τò σατανικό πάθος της; Του ζήτησε νά τής καλλιτεχνήσει μαλαματένιο δαχτυλίδι καί νά τής τò παραδώσει. «Μετά φόβου καί συστολής» στάθηκε στήν πόρτα ό χαριτωμένος νέος. «'Εκείνη ή μαινάς μέ άναισχυντίαν καί άδιαντροπιάν σατανικήν τόν έτράβιζεν μέ όση είχε δύναμιν, νά τόν έμβάση μέσα εις τò σπίτι»*. 'Ο 'Ιωάννης άντιστάθηκε. Πάνω άπό όλα ήταν του Χριστού. Ήταν άποφασισμένος νά κρατήσει όλόλευκη τής βαπτισμένης του ψυχής τή στολή.

"Έτσι βρέθηκε μπροστά στόν μουφτή μέ τήν έντολή ή νά τουρκέψει καί νά πάρει γυναίκα του τήν κόρη του Τούρκου ή νά τόν δέρνουν μέχρι «νά άποθάνη». Τιμή του νά μαρτυρήσει! Δώρο Θεού! Νά μοιάσει στόν άσπιλο Χριστό, πού σάν άμωμος Άμνός θυσιάστηκε, γιά νά τόν σώσει. Τόν δέρνουν χωρίς λύπηση μέχρι πού πέφτουν τά νύχια τών ποδιών του. Μερόνυχτα τόν αφήνουν κρεμασμένο

μήπως καί αλλάξει πίστη. Μά ό εύλογημένος μιμητής του 'Εσταυρωμένου όλοένα στρέφει τò βλέμμα του στήν ποθούμενη αίώνια βασιλεία. "Όσο τόν κρατούν κρεμασμένο, στήνουν άπό κάτω ένα «μάγγανο». Τό γυρίζουν μέ μανία γιά νά κατακόπτει τίς σάρκες του.

Στερεός στήν πίστη μένει ό μαρτυρικός 'Ιωάννης. Οί πληγές του πληθαίνουν, μά ή ψυχή του δοξολογεί τόν άγαπημένο του νυμφίο Χριστό. 'Ο «έν πληγή ών» (Ήσ 53,3) Κύριος άνάβει μέσα του τόν πόθο νά κακοπαθήσει κι εκείνος, μικρό άνταπόδομα στή μεγάλη θυσία Του. Μπροστά στά έκπληκτα μάτια τών Άγαρηνών τά τραύματα θεραπεύονται. 'Ολόλαμπρος άναδεικνύεται ό καλλίνικος μάρτυρας του Χριστού μέσα στό «νίκος», στή δόξα τής θαυμαστής επέμβασης του Θεού του. Τυφλούς κρατάει ή σκληροκαρδία τούς δημίους. Τόν όδηγούν σέ άκόμη πιό φρικτά βάσανα. Οί έχθροί του Σταυρού - άθελά τους- μέ τά τόσα βασανιστήρια πού του προκαλούν έτοιμάζουν τò σώμα του νεομάρτυρα 'Ιωάννη γιά τήν αίώνια άνάσταση. Μέ έντολή του μουφτή άποκεφαλίζεται.

Στίς 14 Μαΐου λυτρωμένος άπό τής γής τίς άτιμώσεις ό πολυάθλος Άγιος ζει στή χαρά τής άβασίλευτης μέρας. Τιμημένος άπό τόν «Βασιλέα Χριστό» μάς καλεί μέ άγάπη νά «φαιδρύνουμε τίς λαμπάδες μας» μέ τήν άγνότητα, τήν ύπομονή, τήν όμολογία, ώστε «άθανάτω Χριστώ συναντήσωμεν». "Αγρυπνη νά γίνεται ή προσμονή μας, γιά νά άξιωθούμε τής ύποδοχής Του: «εϋ δουλε άγαθέ, είσελθε εις τήν χαράν του Κυρίου σου» (Μθ 25,21).

Ούρανοδρόμος

**Συναξαριστής Νεομαρτύρων, β' έκδ., σελ 526.*

Προσεγγίσεις στην Παλαιά Διαθήκη

Καινούργια καρδιά

Οί 'Ιουδαίοι πού ὀδηγήθηκαν αἰχμάλωτοι στή Βαβυλώνα ἀλλά καί ὅσοι παρέμειναν στήν Παλαιστίνη εἶχαν τήν ἐντύπωση ὅτι ἡ κατάληψη τῆς 'Ιερουσαλήμ καί ἡ ἐξορία ἑνός μεγάλου ἀριθμοῦ τῶν κατοίκων της ὀφείλονταν στίς ἀμαρτίες τῶν προγόνων τους, ἐνῶ οἱ ἴδιοι αἰσθάνονταν ἀθῶοι καί ἀνεύθυνοι. Πίστευαν ὅτι ὁ Θεός εἶναι ἄδικος καί ἀδύναμος· ἐπιβάλλει τώρα τήν τιμωρία πού εἶχε προαναγγεῖλει στούς προγόνους τους, διότι δέν ἔχει τή δυνατότητα νά τήν ἀνακαλέσει. Ἡ λανθασμένη αὐτή ἀντίληψη τοῦς ὀδηγοῦσε στήν ἀμετανοησία καί στήν ἀπελπισία.

Ὁ προφήτης 'Ιεζεκιήλ μέ τρόπο σαφή καί κατηγορηματικό τονίζει τήν ἀγάπη καί τή δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ. Ὁ ἰσχυρισμός τῶν 'Ιουδαίων ὅτι τιμωροῦνται γιά τίς ἀσέβειες καί τίς ἀμαρτίες τῶν προγόνων τους εἶναι ἐσφαλμένος. Ἡ παροιμία πού συχνά ἐπαναλαμβάνουν -«οἱ πατέρες ἔφαγον ὄμφακα (=ἄγουρο σταφύλι) καί οἱ ὀδόντες τῶν τέκνων ἐγομφίασαν (=μούδιασαν)» (18,2)- δέν ἰσχύει. Κάθε ἄνθρωπος εἶναι

ὑπεύθυνος γιά τίς δικές του ἀμαρτίες. Ὁ Θεός δέν ἐπιθυμεῖ νά τιμωρεῖ καί νά καταδικάζει. Ἀναμένει τή μετάνοια, γιά νά συγχωρήσει καί νά χαρίσει τή σωτηρία.

Στό 18ο κεφάλαιο τοῦ βιβλίου τοῦ ὀ 'Ιεζεκιήλ ἀναφέρει πέντε περιπτώσεις εὐσεβῶν ἢ ἀσεβῶν πού σώζονται ἢ τιμωροῦνται ἀντίστοιχα, ὁ καθένας ἀνάλογα μέ τά ἔργα του:

α) Ἐνας εὐσεβῆς, δίκαιος καί φιάνθρωπος θά ζήσει εὐτυχισμένος, μέ μακροήμερευση καί εὐλογία ἀπό τόν Θεό.

β) Ἐνας εὐσεβῆς καί δίκαιος ἀποκτᾶ γιό πονηρό, ὁ ὁποῖος πολιτεύεται ἐντελῶς ἀντίθετα ἀπό τόν πατέρα του. Ὁ ἀσεβῆς γιός θά τιμωρηθεῖ. Ἡ ἐνάρετη ζωή καί ἡ καλή διαγωγή τοῦ πατέρα του δέν τόν ὠφελεῖ καθόλου.

γ) Ὁ γιός ἑνός ἀσεβοῦς πατέρα εἶναι δίκαιος. Εὐλογεῖται ἀπό τόν Θεό, δέν τοῦ καταλογίζονται τά λάθη τοῦ πατέρα του.

δ) Ἐνας ἀμαρτωλός μετανοεῖ εἰλικρινά καί ἀλλάζει ζωή. Αὐτός δέν πρόκειται νά τιμωρηθεῖ ἀπό τόν Θεό.

ε) Ὁ ἕνας δίκαιος ἐγκαταλείπει τὸν δρόμο τῆς ἀρετῆς. Θὰ τιμωρηθεῖ, διότι δὲν θὰ τοῦ λογαριαστοῦν οἱ προηγούμενες δικαιοσύνες του.

Ὁ προφήτης Ἰεζεκιήλ βεβαιώνει τὸν λαό γιὰ τὴν ἀγάπη καὶ τὴ μακροθυμία τοῦ Θεοῦ. Τονίζει μὲ ἔμφαση ὅτι ὁ Θεὸς δέχεται κοντὰ του καθέναν πού μετανοεῖ. Προβάλλοντας τὸ ἔλεος καὶ τὴ φιλανθρωπία τοῦ Θεοῦ καὶ ὁ ἅγιος Χρυ-

σόστομος μᾶς ἐνθαρρύνει στὴ μετάνοια κηρύττοντας: «Ἐάν θέλουμε νὰ ἀποκηρύξουμε τὰ ἁμαρτωλὰ ἔργα τοῦ παρελθόντος καὶ νὰ σταματήσουμε ἕως ἐδῶ αὐτὰ πού προκάλεσε ἡ ραθυμία μας, μπορούμε πολὺ γρήγορα νὰ ἐπανέλθουμε στὴν προηγούμενη εὐάρεστη κατάστασή μας. Τέτοιος πράγματι εἶναι ὁ δικός μας Δεσπότης, τόσο πολὺ φιλότιμος καὶ μεγαλόδωρος!».

ΙΕΖΕΚΙΗΛ 18,30-32

Κείμενο

30. Ὁ ἕκαστος κατὰ τὴν ὁδὸν αὐτοῦ κρινῶ ὑμᾶς, οἶκος Ἰσραήλ, λέγει Κύριος. Ἐπιστράφητε καὶ ἀποστρέψατε ἐκ πασῶν τῶν ἀσεβειῶν ὑμῶν, καὶ οὐκ ἔσονται ὑμῖν εἰς κόλασιν ἀδικίας.

31. Ἀπορρίψατε ἀφ' ἑαυτῶν πάσας τὰς ἀσεβείας ὑμῶν, ἃς ἠσεβήσατε εἰς ἐμέ καὶ ποιήσατε ἑαυτοῖς καρδίαν καινὴν καὶ πνεῦμα καινόν· καὶ ἵνατὶ ἀποθνήσκετε, οἶκος Ἰσραήλ;

32. Διότι οὐ θέλω τὸν θάνατον τοῦ ἀποθνήσκοντος, λέγει Κύριος.

Μετάφραση

30. Θὰ σᾶς κρίνω τὸν καθένα σύμφωνα μὲ τὸν δρόμο του, ἰσραηλιτικὴ λαέ, λέγει ὁ Κύριος. Μετανοήστε καὶ ἐγκαταλείψτε ὅλες τὶς ἀσεβείες σας· καὶ δὲν θὰ τιμωρηθεῖτε γιὰ τὴν ἀδικία.

31. Πετάξτε ἀπὸ πάνω σας ὅλες τὶς ἀσεβείες σας, μὲ τὶς ὁποῖες ἀσεβήσατε σέ μένα, καὶ κάντε τὴν καρδιά σας καινούργια καὶ τὸ πνεῦμα σας καινούργιο. Γιατὶ θέλετε νὰ πεθάνετε, ἰσραηλιτικὴ λαέ;

32. Ἐγώ, τουλάχιστον, δὲν θέλω τὸν θάνατο ἐκείνου πού πεθαίνει, λέγει ὁ Κύριος.

Μὲ πόνο ρωτᾷ ὁ Θεὸς τοὺς ταλαιπωρημένους σκλάβους: «καὶ ἵνατὶ ἀποθνήσκετε, οἶκος Ἰσραήλ;». Γιατὶ σᾶς βρῆκαν τόσες συμφορές καὶ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς συμπατριῶτες σας ἤδη ἔχουν πεθάνει; Δὲν εἶμαι ἐγὼ ἡ αἰτία τῶν συμφορῶν σας, ὅπως μὲ κατηγορεῖτε. Διότι «οὐ θέλω τὸν θάνατον τοῦ ἀποθνήσκοντος». Ἡ ἀπομάκρυνσή σας ἀπὸ κοντὰ μου, οἱ ἄνομες φιλίες σας μὲ τοὺς εἰδωλολατρικούς θεοὺς καὶ ἡ διαφθορά σας

σᾶς ὀδήγησαν σέ αὐτὴ τὴν ἀθλιότητα. Ὅπως, λοιπόν, μὲ τὴν ἀσέβειά σας ἀπομακρυνθήκατε ἀπὸ κοντὰ μου καὶ γευθήκατε τὸν θάνατο, τώρα «ἀπορρίψατε ἀφ' ἑαυτῶν πάσας τὰς ἀσεβείας ὑμῶν», πετάξτε μακριὰ τὸν ἁμαρτωλὸ τρόπο τῆς ζωῆς σας, «καὶ ποιήσατε ἑαυτοῖς καρδίαν καινὴν καὶ πνεῦμα καινόν», κάντε καινούργια τὴν καρδιά, καινούργιο καὶ τὸ πνεῦμα σας.

Ὁ Ἰεζεκιήλ ἐπισημαίνει τὴν ἀνάγκη

τῆς βαθειᾶς ἐσωτερικῆς ἀνακαίνισης τοῦ λαοῦ του. Ὡς προϋπόθεση τῆς ἐπιστροφῆς θεωρεῖ τὴν «καινὴν καρδίαν». Στὴ θέση τῆς σκληρῆς, ἀναίσθητης καὶ λίθινης καρδιᾶς τους εἶναι ἀνάγκη νὰ βάλουν ἄλλη καρδιά (βλ. 11,19), εὐαίσθητη, τρυφερή, εὐγνώμονη, ἡ ὁποία διαρκῶς θὰ ἐπιθυμεῖ νὰ ἀνταποδίδει στὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ τὴ δική της ἀγάπη καὶ τὴν ἀσίγαστη δοξολογία τοῦ ἁγίου ὀνόματός του. Αὐτὴ θὰ εἶναι ἀνοικτὴ σὲ ὅλα τὰ προστάγματα καὶ τὰ θελήματα τοῦ Θεοῦ.

Ἡ ἀλλαγὴ τῆς καρδιᾶς δὲν εἶναι κάτι πού ἔχει τὴ δυνατότητα νὰ πετύχει μόνος του ὁ ἄνθρωπος, διότι ἡ ἀμαρτία ἔχει εἰσχωρήσει μέσα στοῦ εἶναι του. Ὁ προφήτης ζητᾶ ἀπὸ τὸν λαὸ νὰ συνειδητοποιήσει ἀρχικὰ τὴν ἀνάγκη γιὰ βαθεῖα ἐσωτερικὴ ἀλλαγὴ τῆς καρδιᾶς καὶ τοῦ νοῦ του. Ἐὰν αὐτὸ τὸ ἐπιθυμήσει, θὰ κραυγάσει ὅπως ὁ Δαβὶδ στὸν ψαλμὸ τῆς μετανοίας: «καρδίαν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοί, ὁ Θεός, καὶ πνεῦμα εὐθὲς ἐγκαίνισον ἐν τοῖς ἐγκάτοις μου» (50,12).

Ἐνα μέρος τῶν Ἰσραηλιτῶν δέχθηκε τὸ μήνυμα τοῦ προφήτη Ἰεζεκιὴλ καὶ γεύθηκε τίς εὐλογίες τοῦ Θεοῦ. Ἡ μεταμόσχευση καρδιᾶς ὅμως θὰ συντελεσθεῖ ἀργότερα, μετὰ τὸν ἐρχομὸ τοῦ Μεσσία, μέσα στὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ.

στ. Ν. Σάκκος

«ἜΣΤΙ Δὲ ΠΙΣΤΙΣ...»

Ὅταν ὁ πατριάρχης Ἀβραάμ ἔφυγε ἀπ' τὸν τόπο του χωρὶς νὰ ξέρει πού πάει καὶ ζοῦσε ξένος καὶ περιπλανώμενος σὲ σκηνές, χωρὶς πατρίδα· ὅταν -γέρος πιά καὶ ἄτεκνος- κοιτοῦσε στὸν οὐρανὸ τ' ἀστέρια γιὰ νὰ ὑπολογίσει τοὺς ἀπογόνους του, γιατί ἔτσι ἔλεγαν οἱ ἐπαγγελίες· ὅταν, τέλος, μπροστὰ στὸν μονάκριβο Ἰσαάκ, ἔτοιμος νὰ τὸν θυσιάσει, πίστευε ὅτι καὶ πάλι θὰ ἐκπληρωθοῦν οἱ ὑποσχέσεις τοῦ Θεοῦ, ἴσως ἀπ' τίς στάχτες τοῦ παιδιοῦ του -ποιὸς ξέρει; ὁ Θεὸς μόνον ξέρει- καὶ θὰ εἶχε ἀμέτρητους ἀπογόνους, ὅσο ἡ ἄμμος τῆς θάλασσας, θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι μπροστὰ σ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο εἶχαμε τελειώσει μ' αὐτὸ πού λέγεται «πίστις».

Δέν εἶχαμε ὅμως τελειώσει. Εἶχαμε μόλις ἀρχίσει.

Ὁ Ἰσαάκ τελικὰ ἔζησε. Ὅλα ἦταν μιά δοκιμασία γιὰ τὸν πατέρα. Ἡ ἀναρίθμητη γενιά τοῦ Ἀβραάμ μπορούσε πλέον νὰ γίνῃ πραγματικότητα. Τὸ νῆμα τῆς ἐπαγγελίας εἶχε ἀρχίσει νὰ ξετυλίγεται.

Ὅμως δὲν εἶχαμε τελειώσει. Εἴμαστε στὴν Ἱερουσαλήμ, στὸν κῆπο τοῦ μνημείου. Ἐὰν ζοῦσε ὁ γενάρχης Ἀβραάμ, θὰ πάλευε τρομερὰ σήμερα μὲ τὴ μεγαλύτερη ἀπειλή τῆς πίστεώς του. Γιατί ὁ Ἰσαάκ τελικὰ ἔζησε. Αὐτὸς ὅμως ὁ Υἱὸς πέθανε. Τὸ νῆμα τῆς ἐπαγγελίας πού δόθηκε στὸν Ἀβραάμ καὶ ξετυλιγόταν ὁμαλὰ γιὰ ἑκατοντάδες χρόνια ἀπὸ γενιά σὲ γενιά, σήμερα κόπηκε. Μέσα στοῦ μνημείου τοῦ κήπου στὴν Ἱερουσαλήμ εἶναι θαμμένος ὁ Μεσσίας τῶν προφητῶν, ἡ ἐλπίδα τοῦ Ἰσραὴλ, τρεῖς μέρες τώρα. Ὁ Ἀβραάμ δὲν ἦταν ἐκεῖ. Τοὺς μαθητὲς πού ἦταν τοὺς κατάπιε ἡ λύπη.

Τώρα εἶχε ἔρθει ἡ ὥρα τῆς πίστεως.

Σὲ κείνη τὴ μακρινή, ἀπόκοσμη ἐποχὴ τοῦ Ἄβελ, τοῦ Ἐνώχ, τοῦ Νῶε, τοῦ Ἀβραάμ καὶ ὅλων τῶν πρώτων πατέρων εἶχαμε τίς ἀπαρχές τῆς πίστεως. Ἦταν μιά πίστη μεγαλειώδης, ἀλ-

λά ασχημάτιστη ή καλύτερα μέ ένα πολύ άδρό σχήμα: ότι υπάρχει ένας Θεός πού έκανε τούς αιώνες καί τά σύμπαντα καί γίνεται μισθαποδότης σ' αυτούς πού τόν αναζητούν μέ τή δίκαιη ζωή τους.

Τώρα μέ τούς μαθητές ή πίστη παίρνει σχήμα συγκεκριμένο. Δέν είναι ιδέα, δέν είναι αντίληψη, δέν είναι σκέψη, δέν είναι αίσθημα. Είναι αίσθηση μέσα άπ' τά αισθητήρια όργανα. Έχει σχήμα ανθρώπου. Δέν βλέπουν άπό πού μπαίνει, είναι σάν άέρας, άφου οί πόρτες είναι κλειστές, άπ' αυτή τήν άποψη μπορούσες νά τόν πείς καί φάντασμα. Άλλά μετά βλέπουν ότι έχει χέρια, πόδια, πλευρά. Βλέπουν λεπτομέρειες επάνω Του, βλέπουν σημάδια πού θυμίζουν καρφή. Τρώει μαζί τους, μιλάει, έξηγεϊ. Ξαναφεύγει σάν άέρας, ξαναέρχεται. Σαράντα μέρες. Τι νά πιστέψουν;

Οί παλαιοί πατέρες πίστευαν κοιτώντας ψηλά στόν ούρανό. Ό ένας καί μο-

ναδικός Θεός πού πίστευαν ήταν ό Δημιουργός. Πίστευαν, λοιπόν, κοιτώντας τή λάμψη τών άστρων, τά νερά τής βροχής καί τών θαλασσών, τήν εύλογία τής ζωής καί τής καρποφορίας. Όλα αυτά ήταν έπαρκής μαρτυρία γιά τήν ύπαρξή του.

Οί μαθητές, γιά νά πιστέψουν, πρέπει νά κοιτάξουν βαθιά μέσα στό χώμα, στή σκοτεινιά του θανάτου. Έκεί σέ μιά άκρη μέσα στή γή θά δούν τίς ταινίες πού τύλιξαν τόν Έσταυρωμένο άδειες, χωρίς σώμα μέσα τους, καί τό κάλυμμα πού σκέπασαν τό κεφάλι Του άφημένο καί τακτοποιημένο λίγο πιό πέρα. Ήταν ή άδιάψευστη μαρτυρία γιά τήν Άνάστασή Του.

Καί μετά τούς μαθητές ήρθαμε έμείς, πού δέν είδαμε. Καί πώς θά πιστέψω, άφου δέν είδα;

«Μακάριοι οί μη ιδόντες καί πιστεύσαντες». Είχε πλέον φτάσει ή ώρα τής πίστεως γιά όλους.

Ζ.Γ.

Ἡ ἅγια... συναλλαγή!

Στὴν ἐποχὴ μας, πού τὰ πάντα τὰ μετρᾶ κανεῖς μέ τό χρήμα κι ὅλα ἀποκτοῦν ἀξία μόνον ἐφόσον ἔχουν οἰκονομικῆς φύσεως ἐκτόπισμα, οἱ ἅγιοι τοῦ Θεοῦ συνιστοῦν τὴ δική τους οἰκονομική πολιτική. Κάνουν λόγο γιὰ μετοχές, ἐμπορικές συναλλαγές, μεταπώληση, συνάλλαγμα καί χρέη, ἐντάσσοντας τίς πολυσυζητημένες αὐτές ἔννοιες στὴν πνευματικὴ σφαῖρα.

Ἄριστοι ἔμποροι, οἱ ἅγιοι τοῦ Θεοῦ στέκουν ὀλόρθοι διδάσκοντάς μας τοὺς χρηματιστηριακοὺς ὄρους τοῦ ὑπέρτατου χρηματιστηρίου τοῦ Θεοῦ. Ἀτενίζοντας τοὺς μάρτυρες, τοὺς «ἐν ταῖς βασάνοις ὄντας», ὁ ὑμνωδὸς ζητᾶ τίς δεήσεις τους, διότι κατόρθωσαν τὴ βέλτιστη συναλλαγή: «ἀντὶ τῶν μωλώπων τοῦ σώματος» ἔλαβαν «φωτεινὸν ἔνδυμα», «ἀντὶ τῆς ἀτιμίας» φόρεσαν τὰ στέφανα τῆς δόξας, ἀντὶ «τῶν δεσμοτηρίων» καί «τῆς μετὰ τῶν κακούργων καταδίκης» κέρδισαν τὸν Παράδεισο καί τὴ «μετὰ ἀγγέλων διαγωγή»¹. Καί ἀναφωνεῖ ὁ ὑμνογράφος: «² Ω τῆς καλῆς ὑμῶν πραγ-

ματείας ἅγιοι!», δώσατε αἷμα καί πήρατε οὐρανό! Πόσο καλὴ συναλλαγή κάνατε! Ὅντως «καλὸν ὑμῶν τὸ ἐμπόρευμα»!² Δώσατε φθορά καί πήρατε τὰ ἄφθαρτα!

Προτρέπει, λοιπόν, ὁ ἐκκλησιαστικὸς ποιητὴς τὸν πιστό, μιμούμενος τοὺς ἅγιους, νὰ γίνεῖ «μεγαλέμπορος»³, ἀνταλλάσσοντας τὰ γήινα μέ τὰ οὐράνια. Πῶς ὅμως θὰ ἐπιτύχει κανεῖς τὴ θεϊκὴ αὐτὴ συναλλαγή; Κάθε μέρα, σημειώνει ὁ ἱερός Χρυσόστομος, εἶναι ἀνοικτὸ τό «ἐμπορεῖον», τό ἐμπορικὸ κατάστημα, τῆς ἐλεημοσύνης. Ἐκεῖ καλεῖται ὁ πιστὸς νὰ ἐπιτύχει τὴν πιὸ συμφέρουσα συναλλαγή: ἐλεώντας τὸν φτωχὸ νὰ καταστήσει τὸν ἴδιο τὸν Κύριο, «τὸν τῆς πνευματικῆς ἐμπορίας διδάσκαλον», ὀφειλέτη του· καί ἔτσι, διὰ τῆς ἐλεημοσύνης, νὰ ἀγοράσει τὴ σωτηρία⁴. Ἀλλὰ καί ἕνα ἄλλο «ἐμπορεῖον» προτείνει ὁ χρυσορρός πατέρας: τὴ μελέτη τῆς Γραφῆς. Προτρέπει μάλιστα τοὺς πιστοὺς νὰ ἐρευνοῦν τὴ Γραφή, ὥστε «ὡς ἔμποροι τῆς ἀληθείας» νὰ πλουτίσουν «ἐν εὐσεβείᾳ»⁵. Πλουτίζοντας μάλιστα στὴν εὐσε-

βεια θά αγοράζουν σ' αυτή τή ζωή ἀρετές «ὀλίγου», σέ συμφέρουσα δηλαδή τιμή, γιά νά τίς μεταπωλήσουν «πολλοῦ», σέ μεγαλύτερη τιμή, στή μέλλουσα ζωή⁶.

Ποῦ ὅμως βρῆκαν τό θάρρος οἱ ἅγιοι νά κάνουν τήν εὐλογημένη αὐτή συναλλαγή; «Οἰκεία δυνάμει»; Τί ἔθρεψε τόν πόθο τους γιά τόν Κύριο, ὥστε νά ἀγνοήσουν τό ὅποιο πάθος γιά χάρη Του; Καί σήμερα, ποῦ θά βρεῖ ὁ πιστός τή δύναμη νά κάνει αὐτές τίς εὐλογημένες συναλλαγές, νά ἐμπορευέται τούς πειρασμούς; Στό «γραμματεῖον» πού κρατᾶ στά χέρια του, τονίζει ὁ ἱερός Χρυσόστομος. Ποιό εἶναι αὐτό τό γραμμάτιο; Ἡ ὑπόσχεση τοῦ Ἀναστημένου «καί ἰδοὺ ἐγὼ μεθ' ὑμῶν εἶμι πάσας τὰς ἡμέρας ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος» (Μθ 28,20). Ἡ ὑπόσχεση αὐτή τοῦ Κυρίου εἶναι ἡ «βακτηρία» καί ἡ «ἀσφάλεια» τοῦ πιστοῦ σ' ὅποιον καιρό καί χρόνο, καί τότε καί σήμερα.

Καί συνεχίζει ἐμφατικά ὁ ἅγιος πατέρας: Κι ἂν ἀκόμη «ἡ οἰκουμένη ταραττηται, τό γραμματεῖον κατέχω»· εἴτε κύματα σηκώνονται ἐναντίον μου εἴτε πελάγη, ὅλα γιά μένα εἶναι «ἀράχνης εὐτελέστερα»· διότι «Χριστὸς μετ' ἐμοῦ καί τίνα φοβηθήσομαι;»⁷. Κι ἂν ἀκόμη ταραζέται συθέμελα ἡ οἰκουμένη, ὅπως σήμερα, ἔχουμε τό γραμμάτιο στά χέρια μας, τήν ὑπόσχεση τοῦ ἀναστημένου Κυρίου μας, «λιμάνι ἀκύμαντο», στήριγμα καί ἀσφάλεια· ποιόν νά φοβηθοῦμε;

Δ. Καλογεράκη

¹Τριῶδιο, Πέμπτη πρό τῶν Βαΐων πρωί.

²Τριῶδιο, Τετάρτη πρό τῶν Βαΐων πρωί.

³Τριῶδιο, Τρίτη Α' Ἑβδομάδος ἐσπέρας.

⁴Ἰω. Χρυσσοστόμου, ΕΠΕ 30,272.

⁵Ἰω. Χρυσσοστόμου, ΕΠΕ 36,252.

⁶Ἰω. Χρυσσοστόμου, ΕΠΕ 30,270 «ὀλίγου τὰς δικαιοσύνας ἀγόρασον, ἵνα πολλοῦ μεταπωλήσης ἐν τῷ μέλλοντι».

⁷Ἰω. Χρυσσοστόμου, ΕΠΕ 33,390.

Μέσα στήν πολυτάραχη κοινωνία μας συχνά διασαλεύονται οἱ διαπροσωπικές μας σχέσεις. Κι εἶναι γεγονός πὼς κάθε ἀντιπαράθεση καί σύγκρουση ἀφήνει ἔντονα καί ζωηρά τὰ ἀποτυπώματά της μέσα μας.

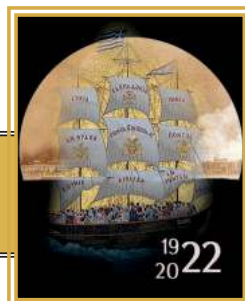
Μποροῦμε νά ἀπαλλαγοῦμε ἀπό αὐτές τίς ἀνεπιθύμητες καταστάσεις;

Πῶς;

Αὐθεντικές ἀπαντήσεις στά ἐρωτήματα αὐτά προσφέρει τό νέο βιβλίο.

«Συμφέρουσα συναλλαγή»

Βιβλιοπωλεῖο
ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ,
Γ. Μπακατσέλου 5,
Θεσσαλονίκη
τηλ. 2310 274518
e-shop
<http://books.apolytroxis.gr>

Ο Έθνικός Διχασμός παγιώνεται

1915 (συνέχεια)

Δυστυχώς, ή παραίτηση του Έλευθέριου Βενιζέλου από τήν πρωθυπουργία, τόν Φεβρουάριο του 1915, αντί νά ήρεμήσει τά πνεύματα, αποτέλεσε τήν αρχή μιός οξύτατης κλιμάκωσης στήν πολιτική ζωή τής χώρας. Ή άρνησή του, παρά τήν αρχική του πρόθεση, νά στηρίξει κοινοβουλευτικά μιά μεταβατική κυβέρνηση υπό τόν μετριοπαθή Άλέξανδρο Ζαΐμη είχε ως αποτέλεσμα τήν άνάρρηση στόν πρωθυπουργικό θώκο του Δημητρίου Γούναρη, ό όποιος είχε μόλις έναν υποστηρικτή στή Βουλή. Άπό εκείνη τή στιγμή ό Γούναρης έγινε ουσιαστικά ό άρχηγός τών Άντιβενιζελικών κι έκανε ό,τι μπορούσε γιά νά διευρύνει τό χάσμα Κωνσταντίνου-Βενιζέλου· δέν δίστασε νά χρησιμοποιήσει ώμή βία άπέναντι στούς πολιτικούς του άντιπάλους. Οί έκλογές πραγματοποιήθηκαν τελικά στίς 31 Μαΐου και τό κόμμα τών Φιλελευθέρων (Βενιζελικοί) κατόρθωσε νά κερδίσει 186 από τίς 316 έδρες. Ή Βενιζέλος έγινε και πάλι πρωθυπουργός στίς 10 Αύγούστου. Ώστόσο, φαινόταν ό τι τά περιθώρια νά άσκήσει τήν πολιτική του ήταν στενά, καθώς ό Κωνσταντίνος δήλωνε βέβαιος γιά τή νίκη τής Γερμανίας.

Τόν Σεπτέμβριο ήταν έπικείμενη ή επίθεση τής Βουλγαρίας στή Σερβία. Γιά νά εφαρμοστεί ή έλληνοσερβική συνθήκη, πού προέβλεπε τήν παράταξη 150.000 Σέρβων δίπλα στούς Έλληνες έναντι τής Βουλγαρίας, ό Βενιζέλος πρότεινε στήν Άντάντ τήν άντικατάστασή

τους από άγγλογαλλικά στρατεύματα, μιός και ή Σερβία πολέμουσε ήδη μέ τήν Αύστροουγγαρία. Ή Κωνσταντίνος, παρά τίς διαμαρτυρίες του, δέν μπόρεσε νά άποτρέψει τήν άπόβασή τους στή Θεσσαλονίκη. Στίς 10 Σεπτεμβρίου έγινε επίστράτευση σέ άπάντηση τής αντίστοιχης βουλγαρικής μέ τή σύμφωνη γνώμη Βενιζέλου και Κωνσταντίνου. Ώστόσο, ό Κωνσταντίνος τήν έβλεπε μόνο ως άμυντικό μέτρο, ενώ ό Βενιζέλος ήθελε τήν εφαρμογή τής έλληνοσερβικής συνθήκης και τή βοήθεια τής Σερβίας· ύποστήριζε ό τι θά είχε και τή σύμπραξη τών άγγλογαλλικών στρατευμάτων τής Θεσσαλονίκης. Ώταν ό Κωνσταντίνος άρνήθηκε, ό Βενιζέλος επέμεινε «ως άντιπρόσωπος τής λαϊκής κυριαρχίας». Ή Κωνσταντίνος μετά τή νωπή λαϊκή έντολή δέν μπορούσε νά άρνηθεί και φαινόταν ό τι ή είσοδος τής Έλλάδας στόν πόλεμο ήταν άναπόφευκτη. Άκολούθησε όμως οξύτατη πολιτική σύγκρουση στή Βουλή, όπου ό Βενιζέλος στό έρώτημα αν σέ ένδεχόμενο πόλεμο οί έλληνες στρατιώτες θά έρχονταν άντιμέτωποι μέ Γερμανούς, συμμάχους τών Βουλγάρων, άπάντησε θετικά. Ή δήλωση αύτή έξόργισε τόν Κωνσταντίνου, πού κάλεσε τόν Βενιζέλο γιά νά άποδοκιμάσει τίς δηλώσεις του. Ή Βενιζέλος παραιτήθηκε γιά δεύτερη φορά κι ό Κωνσταντίνος τηλεγράφησε στόν γερμανό άυτοκράτορα χαρούμενος πού «ξεφορτώθηκε» τόν Βενιζέλο.

Αύτή τή φορά δέν άκολούθησαν έκλογές, καθώς ή κοινοβουλευτική πλειοψηφία τών Φιλελευθέρων δήλωσε ό τι θά

Τό ίδιο διάστημα ή Σερβία κατέρρευσε και οι Άγγλογάλλοι κατέλαβαν τήν Κέρκυρα, όπου κατέφυγε ό σερβικός στρατός μέ τόν Βασιλιά τής Σερβίας. Στίς 13 Μαΐου τό όχυρό του Ρούπελ παραδόθηκε στους Βουλγάρους, γεγονός πού προκάλεσε τήν κατάληψη τής Θάσου, τήν έπιβολή στρατιωτικού νόμου στή Θεσσαλονίκη και μερικό ναυτικό άποκλεισμό στή Νότιο Έλλάδα από τήν Άντάντ. Στίς 8 Ίουνίου μέ κοινή διακοίνωση οί σύμμαχοι τής Άντάντ ζήτησαν τήν άποστράτευση τής Έλλάδας, έπειδή δέν έμπιστευόνταν στά νώτα τους τόν γερμανόφιλο Κωνσταντίνο. Συγχρόνως, μέ μιά ώμη παρέμβαση στά έσωτερικά τής χώρας άπαίτησαν τή διάλυση τής Βουλής και διενέργεια έκλογών. Ή άστοχη εύνοϊκή άποδοχή τής διακοίνωσης από τούς Φιλελεύθερους όξυνε τά πνεύματα.

Ή νέα κυβέρνηση Ζαΐμη άποδέχτηκε τίς άπαιτήσεις τής Άντάντ. Ή άποστράτευση όμως όδήγησε στήν άμεση δημιουργία, υπό τήν έποπτεία του Έπιτελείου, συνδέσμων Έπιστράτων, ενός ανεπίσημου «ιδιωτικού» στρατού πιστού στον Κωνσταντίνο. Οί Έπίστρατοι έπιδόθηκαν στήν τρομοκρατία των Φιλελευθέρων ένόψει των έκλογών πού προαναγγέθηκαν. Στίς άρχές Αύγούστου όμως, γερμανοβουλγαρικές δυνάμεις εισέβαλαν και κατέλαβαν τήν Άνατολική Μακεδονία. Οί Φιλελεύθεροι άντέδρασαν μέ μαζικά συλλαλητήρια, όπου ό Βενιζέλος ύποστήριξε τήν άναβολή των έκλογών και τή διατήρηση τής μετριοπαθούς κυβέρνησης Ζαΐμη μέ εύμενή άπέναντι στήν Άντάντ ουδετερότητα. Ακολούθησαν άντισυλλαλητήρια των Άντιβενιζελικών. Ή κατάσταση είχε έκτραχυνθεί και ή διεξαγωγή έκλογών ήταν αδύνατη. Ό Έθνικός Διχασμός ήταν γεγονός.

Παναγιώτης Μητσόπουλος

«άνεχόταν» τή νέα κυβέρνηση του Άλέξανδρου Ζαΐμη. Ακολούθησε ή έπίθεση τής Βουλγαρίας στή Σερβία στίς 29 Σεπτεμβρίου. Ένόψει του κινδύνου κατάρρευσης τής Σερβίας, ή Μεγάλη Βρετανία στίς 3 Οκτωβρίου πρότεινε στήν Έλλάδα σέ άντάλλαγμα γιά τή βοήθεια στή Σερβία τήν άμεση παραχώρηση τής Κύπρου, ενώ άνανέωσε τίς προηγούμενες ύποσχέσεις γιά έδαφικά κέρδη στή Μικρά Άσία μέ τήν προσθήκη τής υπό βουλγαρική κατοχή τότε Δυτικής Θράκης. Ή πρόταση άπορρίφθηκε. Στή συνέχεια, ή κυβέρνηση Ζαΐμη παραιτήθηκε, γιά νά όδηγηθούμε σέ έκλογές στίς 6 Δεκεμβρίου. Οί Φιλελεύθεροι άπείχαν, έπειδή θεωρούσαν άντισυνταγματική τή δεύτερη διάλυση τής Βουλής γιά τόν ίδιο λόγο και άπαράδεκτη τή διεξαγωγή έκλογών έν μέσω έπιστράτευσης.

1916

Στίς 27 Ίανουαρίου του 1916 όρκίστηκε ή κυβέρνηση του Στέφανου Σκουλούδη (266 ψήφοι ύπέρ σέ σύνολο 272).

Ἡ Ἐκκλησία καὶ ὁ κόσμος (Α΄ Θε 1,6)

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος βεβαιώνει τούς Θεσσαλονικεῖς ὅτι ἡ ἀποστολή καὶ τὸ κήρυγμά του ἀναβλύζει ἀπὸ καθάρια πηγή. Δέν ἔχει σκοπὸ του νὰ ἀρέσει στοὺς ἀνθρώπους, ὥστε νὰ προσαρμόζει τὸ κήρυγμά του στὶς δικές τους ἐπιθυμίες καὶ ἀπαιτήσεις. Ἡ βαθεῖα, ἀπόλυτη καὶ ἀποκλειστικὴ ἐπιθυμία του εἶναι νὰ εὐαρεσθεῖ στὸν Θεό: «οὕτω λαλοῦμεν, οὐχ ὡς ἀνθρώποις ἀρέσκοντες, ἀλλὰ τῷ Θεῷ τῷ δοκιμάζοντι τὰς καρδίας ἡμῶν» (Α΄ Θε 2,4 πρβλ. Α΄ Κο 4,1-5).

Ὅταν στό κήρυγμα τοῦ εὐαγγελίου παρεισφύρει ἡ ἀνθρωπαρέσκεια, κηρύττονται «τὰ πρὸς ἡδονήν», σημειώνει ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός. Ὑπάρχει τότε σοβαρὸς κίνδυνος νὰ ὑποστῇ τὸ εὐαγγέλιο ἀλλοίωση. Τὸ «ἕτερον εὐαγγέλιον» ὅμως, ὅπως τονίζει στοὺς Γαλάτες ὁ ἀπόστολος Παῦλος (βλ. Γα 1,6-10), ἐπιφέρει ἀνάθεμα σ' αὐτόν πού τὸ κηρύττει καὶ ὁδηγεῖ τούς ἀνθρώπους ὄχι στὴ σωτηρία ἀλλὰ στὴν καταστροφή. Ἄν κύριος στόχος τοῦ κηρύγματος εἶναι πῶς νὰ ἀρέσει στοὺς ἀνθρώπους, δημιουργεῖται μία νέα ἐκκλησία, μία ἀντικεκκλησία μέ χριστιανούς ἀχρίστianους. Αὐ-

τό, βέβαια, δέν σημαίνει ὅτι τὸ κήρυγμα τοῦ εὐαγγελίου δέν στρέφεται μέ ἀγάπη καὶ στοργή πρὸς τὸν ἄνθρωπο. Ἄπευθύνεται σέ κάθε ἄνθρωπο· στὸν ἅγιο ἀλλὰ καὶ στὸν ἄγριο, στὸν ἐνάρετο ἀλλὰ καὶ στὸν ἐμπαθῆ. Ὅλους τούς ἀγκαλιάζει. Ἐπιζητεῖ ὅμως νὰ τοὺς φέρει στὴ σωτηρία· νὰ τοὺς ἀνεβάσει στό ὕψος ὅπου ὁ Χριστὸς τοὺς θέλει καὶ ὄχι νὰ κατεβάσει τὸ εὐαγγέλιο, νὰ ἀλλοιώσει τὴν αἰώνια ἀλήθεια.

Ἡ ἀποστολή τῆς Ἐκκλησίας στὸν κόσμο εἶναι νὰ ἀρέσει στὸν Θεό καὶ ὄχι στοὺς ἀνθρώπους· τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ ἐκτελεῖ καὶ ὄχι τὸ θέλημα τῶν ἀνθρώπων. Ὁ κανόνας αὐτὸς τοῦ Παύλου εἶναι ιδιαίτερα ἐπίκαιρος στὶς μέρες μας. Διότι πολλοὶ παρουσιάζονται σάν ἄνθρωποι τῆς Ἐκκλησίας, πλάθουν καὶ προσπαθοῦν νὰ ἐφαρμόσουν θεωρίες καὶ διδασκαλίες στὶς ὁποῖες δίνουν τὸ ὄνομα τοῦ εὐαγγελίου, ἀλλὰ εἶναι στά μέτρα τῶν ἀνθρώπων πού καταρακυλοῦν στὴν ἄβυσσο τῆς διαφθορᾶς καὶ τῆς ἀπιστίας. Ἔτσι, ἀντὶ νὰ ἐκχριστιανίσει τὴν κοινωνία ἡ Ἐκκλησία, ἐκκοσμικεύεται ἢ ἴδια. Αὐτὸ ὅμως εἶναι ἀντιευαγγελικὸ καὶ

όλεθριο. Όπως οι ήλιακές ακτίνες δέν λερώνονται όταν πέφτουν στον βούρκο, δέν κρυώνουν στους πάγους καί στά χιόνια ούτε ζεσταίνονται όταν πέφτουν σέ βραστό νερό, έτσι καί ή Έκκλησία έχει άποστολή νά άπλωθει σέ όλο τόν κόσμο, νά άγκαλιάσει όλους τούς άμαρτωλούς τής γής, αλλά νά μείνει άνεπηρέαστη από τόν κόσμο. Αυτό έξάλλου τής τό επιβάλλει ο ίδιος ο Άρχηγός της, ο όποίος «μη έκστās τής φύσεως, μετέσχε του ήμετέρου φυράματος», δηλαδή χωρίς νά παύσει ούτε στιγμή νά είναι Θεός, φόρεσε καί τήν ανθρώπινη σάρκα γιά νά άγκαλιάσει όλο τό ανθρώπινο γένος.

Η Έκκλησία δέχεται καί τούς πιό άμαρτωλούς τής γής καί έχει τή δύναμη νά τούς καθαρήσει καί νά τούς έξαγιάσει. Είμαι άπαραίτητο όμως οι άνθρωποι αυτοί νά έχουν μετανοήσει. Η Έκκλησία δέν κολακεύει, δέν καλοπιάνει, δέν προσωποληπτει. Όπως ο καθρέπτης δείχνει στον καθένα τή μορφή του χωρίς νά επηρεασθεί από τό αν είναι όμορφος ή άσχημος, πλούσιος ή πτωχός, ένδοξος ή ταπεινός, χωρίς νά φοβάται κανέναν, έτσι καί ο κανόνας τής Έκκλησίας, ο λόγος του εύαγγελίου, πού άποτελεί τόν πνευματικό καθρέπτη κάθε άνθρώπου, παρουσιάζει στον καθένα τόν πραγματικό του έαυτό χωρίς νά φοβάται. Άνεξάρτητα από τή μόρφωση, τήν κοινωνική θέση, τήν οικονομική κατάσταση, άνεξάρτητα από όλα, ή Έκκλησία βλέπει όλους τούς άνθρώπους ίσους ως ψυχές καί έχει άπέναντι σέ όλους τήν ίδια ευθύνη, νά παρουσιάσει άληθινό τό εύάγγελο.

Πόσο σωστή είναι ή αρχή τήν όποία όρίζει ο άπόστολος Παύλος φαίνεται καί από τήν ιστορία τής Έκκλησίας. Στά πρώτα χρόνια, όταν ή Έκκλησία τηρούσε αυτή τήν αρχή, ήταν ζωντανή καί καθαρή· έγραψε τότε τίς λαμπρότερες σελίδες τής ιστορίας της. Άργότερα όμως, όταν ψευδαπόστολοι καί ψευδοδιδάσκαλοι παραβίασαν αυτή τήν αρχή καί χρησιμοποίησαν τήν κολακεία καί τήν προσωποληψία, ή Έκκλησία ζημιώθηκε καί ή τακτική αυτή έγινε άφορμή νά βλασφημηθεί τό όνομα του Κυρίου.

Στέργιος Ν. Σάκκος

ΔΩΡΕΕΣ

Γιά τήν Άδελφότητα

B.K., Δ.Σ., K.M, M.K., M.Π., M.Σ., εις μνήμην Χρυσούλας Τάτση, 160€ *Γκάγκος Σταμάτης, εις μνήμην Γκάγκου Άθανασίου, 100€ *Σμαράγδου Φωτεινή, εις μνήμην κόρης Έλένης, 20€ *Σταυράκη Παναγιώτα 50€.

Γιά τό Περιοδικό

Γραμματικοπούλου Άναστασία 10€ *Ζ.Λ. 200€ *Καρούτα Φωτεινή 20€ *Κ.Γ. 20€ *Κ.Φ. 300€ *Μ.Κ., εις μνήμην Μπόζου Κωνσταντίνας, 20€ *Χατζητόλιας Ηλίας 10€.

Γιά τήν Κατασκήνωση

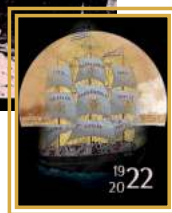
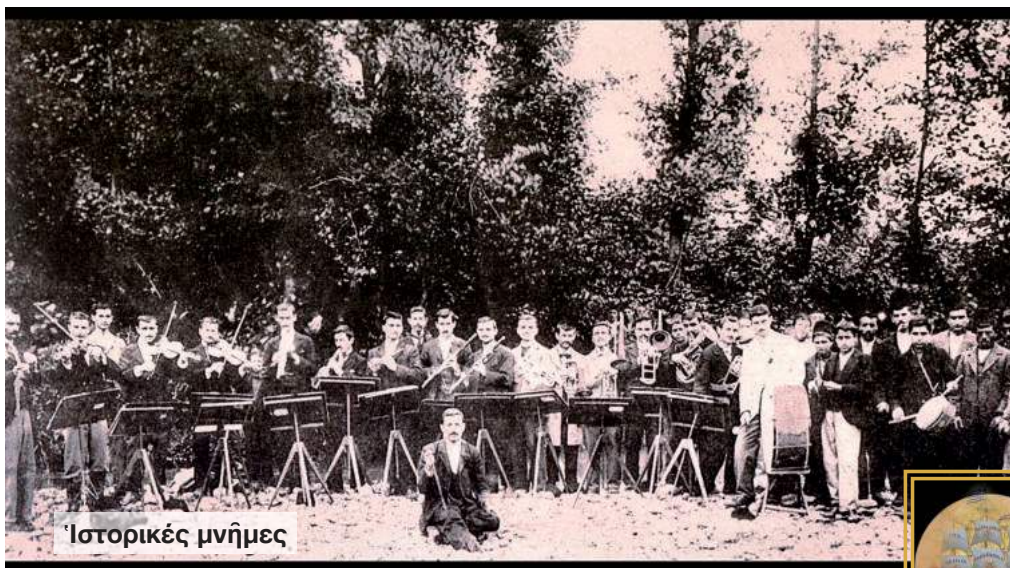
Γ.Π. 10€ *Δ.Η. 50€ *Δ.Λ. 150€ *Π.Α. 200€ *Σ.Α. 100€ *Τ.Χ. 40€ *Φ.Π. 20€.

Γιά τή Φιλανθρωπία

Πολυμένου Εύαγγελία 50€.

Γιά τίς Φυλακές

K.N. 20€ *Κ.Π. 300€ *Κ.Σ. 100€ *Μ.Ε. 20€ *Μ.Σ. 50€ *Χ.Ε. 250€.

Τό δράμα τῆς ὀρχήστρας

«Νά ξερένεται ἡ γούλα μ',
ἄν ἀνασπάλω σε πατρίδα μ'».
(Νά μοῦ στεγνώσει ὁ λαιμός,
ἄν σέ ξεχάσω, πατρίδα μου).

Χιλιάδες ἄμαχους Ποντίους κατασφάζει ὁ στυγερός στενός συνεργάτης τοῦ Κεμάλ, ὁ Τοπάλ Ὁσμάν. Στά νεανικά του χρόνια ζεῖ στήν Κερασούντα ὡς ἀπλός βαρκάρης. Τρέφει ἄσπονδο μίσος γιά τούς Ἕλληνες. Ὁ Κεμάλ τό 1919 ἀναθέτει σ' αὐτόν, πού ἦταν πρῶτα λοχίας τοῦ ὀθωμανικοῦ στρατοῦ, νά καθαρίσει τόν Πόντο ἀπό τό ἐλληνικό στοιχεῖο. Τό ὄνομά του περνάει στήν ἱστορία μέ μαύρα γράμματα μέ τήν προσωνομία «ὁ σφαγέας τῶν Ποντίων» ἢ «ἡ ὕαινα τοῦ Πόντου».

Μέ τήν πολυπληθῆ ομάδα του ὁ Τοπάλ δρᾷ στά ἐλληνικά χωριά στήν περιοχή τῆς Κερασούντας. Οἱ ἄντρες του ἀρπάζουν τά μωρά, τά πετοῦν πάνω σέ βράχους, γιά νά σπάσουν τά κεφαλάκια τους. Κακομεταχειρίζονται ἔγκυες γυναῖκες, κλείνουν γέροντες καί γυναϊκόπαιδα μέσα στίς ἐκκλησιές κι ὕστερα τούς καί-

νε. Πυροβολοῦν μαζικά ἀνθρώπους. Ἀνάβουν φωτιές, καίνε χωριά, γιά νά μή μποροῦν νά ἐπιστρέψουν οἱ πληθυσμοί πού ἐκτοπιζοῦν.

Τό φοβερό, ἀκριβέστερα τό σατανικό, εἶναι πῶς σφάζει τούς Ἕλληνες τοῦ Πόντου μετά μουσικῆς. Ἡ φιλαρμονική ὀρχήστρα τῆς Κερασούντας ἔχει μιᾶ δραματική, αἰματοβαμμένη ἱστορία. Τήν ὀρχήστρα ἀπαρτίζουν δεκατρεῖς Ἕλληνες καί τρεῖς Τοῦρκοι. Ὁ Ὁσμάν ἐπιστρατεύει βίαια τήν μπάντα καί τή χρησιμοποιοεῖ στά φρικτά του ἐγκλήματα. Καθώς μπαίνει στά χωριά μέ τούς τσέτες του, διατάζει τήν μπάντα νά παίξει τουρκικά ἐμβατήρια. Καί τότε, μέ συντροφιά τή μουσική, ἐπιδίδονται στό αἰματοκύλισμα τῶν ἄμαχων Ἑλλήνων. Πόσες φορές, ἀπό τά ἀπεχθῆ πού ἔβλεπαν οἱ ὀργανοπαῖκτες δέν μποροῦσαν νά παίξουν σωστά τίς νότες, γιατί τά δάχτυλά τους ἀκίνητοποιοῦνταν! Ὁ Τοπάλ κρατᾷ στήν Κερασούντα ὡς ὀμήρους τίς οἰκογένειες τῶν μουσικῶν μέ σκοπό νά τίς σφάξει, ἄν κάποιος τοῦ ἔφερνε ἀντίρρηση.

Φοβερῆ εἶναι ἡ σφαγή τῶν Ποντίων

στήν πόλη Μερζιφούντα. Στή διάρκεια τῶν σφαγῶν καί τῶν βιασμῶν τά μέλη τῆς ὀρχήστρας δέν ἀντέχουν. Αὐτή ἡ σφαγή «ὠχρίᾶ μπροστά στή νύχτα τοῦ Ἁγίου Βαρθολομαίου. Εἶχε παγῶσει τό αἷμα μας, δέν ὑπάρχει κάλαμος συγγραφέα πού νά μπορεῖ νά περιγράψει τό τί ἔγινε στήν πόλη», σημειώνει ὁ Γιάννης Παπαδόπουλος στό βιβλίό του «Ποντιακαί Μελέται, Σελίδες ἀπό τήν ἱστορίαν τῆς Κερασούντος καί τά τερατουργήματα τοῦ αἰμοσταγοῦς Τοπάλ Ὁσμάν καθ' ὅλη τήν περιφέρεια τοῦ Πόντου». Οἱ τσέτες βιάζουν καί σφάζουν ἀλύπητα ἠλικιωμένους, παιδιά καί γυναῖκες. Πουλούν τίς περιουσίες τῶν Ποντίων σέ Τούρκους. Ὁ Τοπάλ μέ τούς ὀπλισμένους ἀτάκτους του δολοφονεῖ συνολικά περισσότερους ἀπό 70.000 Ἕλληνες.

Ὁ Κεμάλ καλεῖ στήν Ἄγκυρα τόν Ὁσμάν, γιά νά τόν τιμήσει γιά τίς θηριωδίες του. Αὐτός παίρνει μαζί του καί τήν ὀρχήστρα. Ἔχει σχέδιο φρικιαστικό. Ἀποφασίζει νά σφάζει τούς Ἕλληνες τῆς μπάντας, ὥστε νά μὴν ἀποκαλυφθοῦν οἱ φρικτές δολοφονίες του. Δένουν τούς ἀνυποψίαστους ὀργανοπαῖκτες καί πέντε-πέντε τούς σφάζουν μέ τίς ξιφολόγχες. Οἱ σπαραξικάρδιες κραυγές τους ἀντηχοῦν μέσ στή φύση κι ἀντιλαλοῦν πέρα ὡς πέρα, κόβοντας τήν ἀνάσα. Ὁ Γιάννης Παπαδόπουλος ἀπομένει τελευταῖος μ' ἕναν φίλο του. Μ' ἕναν σουγιά ὁ φίλος του κόβει τά σχοινιά, ἀπελευθερώνει καί τόν ἴδιο καί τό βάζουν στά πόδια. Δυστυχῶς, ὁ φίλος του πέφτει νεκρός ἀπό τίς τουρκικές σφαῖρες.

Μόνος του πιά ὁ τελευταῖος μουσικός τρέχει νά σωθεῖ. Κυνηγημένος φθάνει στόν Σαγγάριο ποταμό. Κατακουρασμένος καθὼς ἦταν, τόν παίρνει ὁ ὕπνος. Ὅταν ξυπνᾶ, ἐκπληκτος ἀκούει κάποιον

νά τραγουδᾶ στήν ἑλληνική γλώσσα ἕνα κλέφτικο τραγούδι. Εἶναι ἕνας Ἕλληνας στρατιώτης πού πῆγε στό ποτάμι νά πάρει νερό. Ὁ Γιάννης στοχοποιεῖται, γιατί φορᾶ τούρκικη στρατιωτική στολή. Ὁ στρατιώτης τοῦ φωνάζει νά μὴν κουνηθεῖ. Ὁ μουσικός κραυγάζει στήν ποντιακή διάλεκτο «εἶμαι Ρωμιός». Ὁ Ἕλληνας τόν ἀμφισβητεῖ καί τοῦ ζητᾶ ν' ἀπαγγεῖλει τό «Πάτερ ἡμῶν» καί μετά τό «Πιστεύω». Πραγματικά τά λέει καί τότε ὁ στρατιώτης τόν ἀγκαλιάζει, τόν παίρνει σ' ἄλογό του καί τόν παρουσιάζει στόν διοικητή του. Ὁ Γιάννης ζητᾶ ἕνα ὄπλο, γιά νά πολεμήσει τούς Τούρκους. Ὁ διοικητής Τσιρογιάννης τοῦ συστήνει πῶς δέν πρέπει νά ριψοκινδυνεύσει περισσότερο τή ζωή του. Ἐπιβάλλεται νά ταξιδέψει στήν Ἑλλάδα καί νά περιγράψει τίς ὠμές φρικαλεότητες πού βίωσε.

Ὁ μουσικός ἐγκαθίσταται στήν Καβάλα. Δημιουργεῖ οἰκογένεια πολύτεκνη. Ἐξί βλαστάρια τόν περιστοιχίζουν. Δέν παύει ὅμως νά εἶναι ὁ ἄνθρωπος πού ἔζησε δίπλα στόν Τοπάλ κι εἶναι ὁ μοναδικός ἐπιζῶν αὐτόπτης μάρτυρας τόσων συγκλονιστικῶν, μαρτυρικῶν γεγονότων. Γι' αὐτό τό 1965 πραγματοποιεῖ τήν καυτή του ἐπιθυμία. Γράφει κι ἐκδίδει τό βιβλίό του, ὅπου ἀποκαλύπτει ὅλες τίς σφαγές, τίς ληστείες, τούς βιασμούς τῶν Τούρκων. Τοῦτο τό πόνημα ἀποτελεῖ, ἰδιαιτέρα γιά τίς νεότερες γενιές, μιά πολύτιμη, ἀδιάψευστη μαρτυρία τῆς ἱστορικής ἀλήθειας, τῆς σχεδιασμένης καί μελετημένης γενοκτονίας τῶν Ποντίων.

Ὁμόφωνα ἡ Βουλή τῶν Ἑλλήνων, στίς 24 Φεβρουαρίου 1994, ψήφισε τήν ἀνακήρυξη τῆς 19ης Μαΐου ὡς ἡμέρα μνήμης γιά τή γενοκτονία τοῦ ποντιακοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Ἑλληνίς

Οί εύλογημένες προστακτικές

Φάε κάτι!

Μολών λαβέ!

Βάλε ζακέτα

Σταμάτα πιά

ΚΥΡΙΕ ΕΛΕΗΣΟΝ

Υπόγραψέ το

ΜΕΤΑΝΟΕΙΤΕ

-Χριστός άνεστη, παιδιά!
-Άληθώς άνεστη!
-Πώς είμαστε σήμερα;
-Κυρία, δέν άντέχουμε άλλο. "Εκτη ώρα Άρχαία!
-Έχει τόσο ώραίο καιρό έξω κι έμεις είμαστε μέσα.
-Ναί, κυρία, τουλάχιστον νά συζητήσουμε.
-Νά συζητήσουμε... μαθαίνοντας! Θέλετε;
-Τί έννοείτε, κυρία;
-Ένωώ νά άνοιξουμε μιά καινούργια σελίδα στή γραμματική τών Άρχαίων Έλληνικών, αλλά νά τό κάνουμε μέσα από συζήτηση.
-Γραμματική μέ συζήτηση; Πρώτη φορά τό άκούω, σχολιάζει ό Γιώργος.
-Σήμερα θά μιλήσουμε γιά τήν προστακτική. Άγαπημένη έγκλιση τών μαμάδων, τών μπαμπάδων και...
-Τών δασκάλων και καθηγητών!
-Όλοι οί μεγάλοι έχουν συμπάθεια στήν προστακτική.
-Πάντως οί γονείς μας τήν άγαπάνε πολύ αύτήν τήν έγκλιση, κυρία... "Όλο μέ

αύτή μιλούν: «Φάε κάτι! Βγές και λίγο έξω! Πάρε τηλέφωνο, όταν φτάσεις!».

-Και τό πιό συνηθισμένο... «Βάλε ζακέτα!».

-Έγώ πάλι θά έλεγα ότι ή έγκλιση αύτή είναι λιγάκι... συκοφαντημένη. Αντίθετα μέ όσα τής καταλογίζετε, δέν δηλώνει πάντα προσταγή. Δηλώνει και έπιθυμία, παράκληση... Νά σάς πώ μερικά παραδείγματα: «Σταμάτα πιά!»...

-Έ, καθαρή προσταγή, κυρία!

-«Μήν τήν άφήνεις νά σέ καταδυναστεύει!».

-Έδώ μάλλον άπαγόρευση... ίσως και συμβουλή.

-«Έπίτρεψέ μου νά σου μιλήσω!».

-Έντάξει, αύτή δηλώνει παράκληση!

-Μπράβο, παιδιά! Υπάρχει έπιπλέον και ή προστακτική πού τή χρησιμοποιούμε γιά νά έκφράσουμε μιά εύχή ή μιά προτροπή.

-Δέν τό είχα σκεφτεί ποτέ ότι ή προστακτική έχει και άλλες χρήσεις, διαπιστώνει ό Ήλιος.

-Θυμάστε βέβαια ότι ή προστακτική ποτέ δέν μπαίνει σέ δευτερεύουσα πρό-

ταση.

-Ναί, μου άρέσει αυτό, παρατηρεί ή Άναστασία. Προστακτική και έξαρτημένη δέν ύπάρχει! Είναι... πάντα «κυρία».

-Τή χρησιμοποιούσαν πολύ και οι άρχαιοι φιλόσοφοι στα ποικίλα άποφθέγματα πού διασώζονται. Θυμηθείτε τί είπε ό Λεωνίδαοι στίοι Θερμοπούλεοι;

-«Μολών λαβέ!».

-Και ό Σόλων στον Κροίσο;

-«Μηδένα πρό του τέλουοι μακάριζε!».

-Και ποιόοι θυμάται πριν άπό τή ναυμαχία τήοι Σαλαμίναοι τί είπε ό Θεμιστοκλήοι στον Εύρυβιάδη;

-«Πάταξον μέν, άκουσον δέ!».

-Άριστα! Πότε άλλοτε τή χρησιμοποιούμε;

-Στίοι έπαναστάοιοι, στούοι άγώνοι! Η προστακτική δίνει όρμή και κίνηση!

-Όσοοιο, αυτή ή όρμή πολλέοι φορέοι μάοι όδηγεί σε λάθη, γιατί ξεχνούμε κάποιουοι κανόνοι στον σχηματισμό τήοι. Είναι λάθος ή χρήση τήοι αύξηοιοι στην προστακτική. Τό σωστό είναι «ύπόγραφέ το» και όχι «ύπέγραψε», ή πάλι: «ανάλαβέ το» και όχι «άνέλαβε», «παράλαβέ το, μετάφρασε το, κατάλαβέ το...». Κατάλαβετε;

-Ναί, όλοι κάνουμε τέτοια λάθη!

-Είναι έπίοιοι ενδιαφέρον, παιδιά, ό τι ή προστακτική στην έλληνική γλώσσα άναγνωρίζεται άμέσοι άπό τήν κατάληξη! Αυτό δέν συμβαίνει στίοι ξένοιοι γλώοιοιοι: χρειάζονται συμφραζόμενα για να κατανοήοιοι τήν έγκλιση και τό πρόοιοιπο! Είναι κι αυτό ένα άπό τά πολλά προτερήματα τήοι Έλληνικήοι. Είναι μια γλώοιοι «έννοιολογική», πού κάθε τήοι λέξη κρύβει πολλά. Άλλά και ή ίδια ή προστακτική έχει τά ιδιαίτερα μυστικά τήοι.

-Μυστικά; Τί έννοείτε, κυρία;

-Νά, ένα πού μέ συγκινεί πολύ είναι ό τι ό ίδιοιοι ό Χριστόοι μάοι δίδαξε να προ-

σευχόμεοιτε σε Έκείνοι μέ... προστακτικέοι! Άν προσέξουμε τήν Κυριακή προοιοιουή, θά διαπιστώοιοιτε ό τι είναι γεμάτη μέ προστακτικέοι. Άλλά και σε όλοοι τίοι προοιοιουήοι τήοι Έκκληοιοιίαοι μάοι κυριαρχεί αυτή ή έγκλιση. Για σκεφτείτε και πείτε μου!

-Έλθέτω ή βαοιοιλεία σου!

-Καθάρισον ήμáοι άπό πάοιοιοιοι κηλίδοοι!

-Δόοι ήμίν σήμεροι...

-Κύριοι έλέησον!

-Παράοιοιου Κυριοι!

-Η τάξη μάοι γεμίσε μέ προοιοιουήοιοι προστακτικέοι, διαπιστώνει ή Στέλλα, ή ποιήτρια τήοι τάξηοι.

-Άναρωτιέμαι, παιδιά, πώοι μάοι δίνεται τό δικαίωμα να άπευθυνόμεοιτε έτσι στον ίδιο τον Θεό; Όταν μιλάμε σε ένα άνώτερο πρόοιοιπο, στον καθηγητή μάοι, στον έργοδότη μάοι, στον ιερέα τήοι ένοριοιίαοι μάοι, χρησιμοποιούμε τον πληθυντικό εύγενείαοι.

-Ναί, έτσι πρέπει.

-Κι όμωοι... Ό Χριστόοι δέν μάοι ζητά πληθυντικό εύγενείαοι. Δέν θέλει τά «πρέπει»... Θέλει να του μιλάμε άπλά.

-Τώοι καταλαβαίνω καλύτερα αυτό πού λέγαμε στα Όρηοιοιουήοι ό τι ό Θεόοι είναι Πατέρας, μονολογεί ό Χαράλαμπος.

-Ναί, παιδιά και θέλει να έχουμε μαζί του οικειότητα, να τον νιώθουμε πλάι μάοι, να του μιλάμε συνεχώοι. Μέ όοιοι προοιοιουήοι θέλουμε! Και είναι τόσο χαριτωμένοι, γεμάτεοι ταπεινώοιοι και ίκεοιοι... είναι εύλογημένοι προστακτικέοι!

-Υπάρχοιου, κυρία, άλλοι προστακτικέοι στην άγία Γραφή;

-Ναί, Κώοιτα, ύπάρχοιου. Είναι και αυτές πού λέει ό Χριστόοι και μάοι μαθαίνουοι τά δικά του άγία μυστικά. «Μάθετε άπ' έμοι, ό τι πρῆόοι είμι και ταπεινόοι τῆ

καρδία».

- Έδω, κυρία, αν τό πιάνω, τό «μάθετε» δηλώνει προτροπή, έτσι δέν εἶναι;

- Ἔτσι ἀκριβῶς, Δημήτρη. Προτροπή καί παράκληση. Μακάρι νά μάθουμε κι αὐτό τό μεγάλο μάθημα ἀπό τόν Χριστό μας, τήν ταπεινοφροσύνη. Θά κλείσω μέ μιά τελευταία προστακτική. Νομίζω πώς αὐτή εἶναι ἡ δυσκολότερη πού μᾶς ἀπευθύνει: «Μετανοείτε...». Τά ἔχει μέσα της ὅλα: προσταγή, παράκληση, εὐχή, συμβουλή, ἐπίμονη προτροπή! Ἀλλά παραπάνω ἀπό ὅλα νομίζω πώς αὐτή ἡ προστακτική ἔχει μέσα της ἕνα κάλεσμα. «Μετανοείτε» θά πει: «Ἐλάτε κοντά μου!». Ἡ μάλλον σέ ἐνεστώτα: «Νά ἔρχεστε διαρκῶς κοντά μου, νά μέ ἀκολουθεῖτε!». Τί ὠραία νά ἀπαντοῦμε καθημερινά σ' αὐτό τό θεϊκό κάλεσμα!

- Τώρα πού τό μάθαμε, θά προσπαθήσουμε. Θά μάθουμε καλύτερα τίς εὐλογημένες προστακτικές καί ἔτσι θά ἐρχόμαστε πιό κοντά Του!

- Ἀμήν, Ἀλεξάνδρα. Τό εὐχομαι στόν καθένα σας ἀλλά καί σέ μένα! Αὐτή τήν ἀναστάσιμη περίοδο νά συναντοῦμε τόν Χριστό μας καθημερινά καί νά τοῦ μιλοῦμε. Νά μάθουμε τίς ἅγιες προστακτικές καί νά τίς χρησιμοποιοῦμε καθημερινά.

M.E.X.

Ὁ Κύριός μου καί ὁ Θεός μου! (Ἰω 20,19-29)

Στήν ὑπαρξιακή τρικυμία κλυδωνίζεται ἡ ψυχή σου, τῆς βεβαιότητας χάνει τήν εἰρήνη, καί ἡ ἀδύναμη πίστη της σάν φυλλαράκι τρέμει μικρό πού τό δέρνει ἀγέρας ἀλύπτου. Ἡ δύναμη τῆς παρουσίας Του κι ὁ ἅγιος λόγος Του -ἐχέγγυα σωτηρίας αἰώνιας- κλείστηκαν σέ μνημεῖο καινοῦ λαξευμένο σέ βράχο! Στόν θόρυβο τῆς σκέψης σου γιά τίς χαμένες προσδοκίες ὑποχώρησε τοῦ κενοῦ τάφου ἡ κραυγή! «Εἶδαμε τόν Κύριο», σοῦ λένε, «κεκλεισμένων τῶν θυρῶν!». Οἱ αἰσθήσεις σου ἀρνοῦνται νά συμβιβαστοῦν ἀμαχητή. Ἡ λογική σου στό παράδοξο δέ δέχεται νά συμπράξει καί ἡ ἄυλη ψυχή σου χειροπιαστές ζητάει ἀποδείξεις! Σέ μέρες ὀκτώ, μπροστά σου Ἐκεῖνος... Τόν τύπον τῶν ἡλῶν καί τήν πλευρά σέ καλεῖ ν' ἀγγίξεις. Γονατίζεις ἡ ἀμφισβήτησή σου συντρίβεται, αἴρονται τ' ἀδιέξοδά σου κι ὁμολογεῖς: ὁ Κύριός μου καί ὁ Θεός μου!

Φωτεινή Φωτιάδου-Κωνσταντίνου

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ

Βιβλιοπροτάσεις τοῦ μήνα...

Ἡ μελέτη πνευματικῶν βιβλίων
ἀποτελεῖ ἓνα σημαντικό ἐφόδιο
στήν πορεία
τοῦ πνευματικοῦ μας ἀγώνα.

Ἡ **Ἀδελφότητά** μας,
στοχεύοντας
στόν πνευματικό ἀνεφοδιασμό,
λειτουργεῖ βιβλιοπωλεῖο
στή **Θεσσαλονίκη** ἀπό τό 1947.

Δίνει τή δυνατότητα
νά γνωρίσουμε
καί νά προμηθευτοῦμε
κατάλληλα βιβλία
ἀπό τό ἀνανεωμένο
βιβλιοπωλεῖο μας
στήν ὁδὸ **Μπακατσέλου 5**,
καθὼς ἐπίσης καί ἀπό τό
νέο **ἠλεκτρονικό βιβλιοπωλεῖο**
www.apolytrosis-books.gr.

Γιά παραγγελίες ἢ πληροφορίες
μπορεῖτε νά ἐπικοινωνεῖτε μαζί μας
στό **τηλέφωνο 2310 274518**.

Λ
Υ
Τ
Ρ
Ω
Σ
Ι
Σ

Γιατρέ, έχετε δει θαύματα;

-Γιατρέ, έχετε δει θαύματα εδώ μέσα; ρώτησε απρόκλητα η Δέσποινα.

-Έχουμε δει. Άλλά γι' αυτό τό παιδί θαύμα θά είναι... καί μόνο νά αναπνεύσει, απάντησε απέλπιδα ό έντατικολόγος, πού μέ λίγες απλές κουβέντες προσπαθούσε νά έξηγήσει στους γονείς τή βαρύτητα τής κατάστασης τής μικρής.

Ώρες κρίσιμες, άσήκωτες, έφιαλτικές. Νά νιώθεις τή γή νά φεύγει κάτω άπ' τά πόδια σου. Νά σκοτεινιάζει ό νούς σου. Σέ μιά στιγμή νά χάνεις τό παιδί σου... Νά ψάχνεις κάπου νά άκουμπήσεις, για νά άναστήσεις μέσα σου μιά μόνον άχτίδα έλπίδας, εκεί πού άδυσώπητος προβάλλει ό θάνατος.

.....

Μιά εύλογημένη οίκογένεια δημιούργησαν ό Άπόστολος καί ή Δέσποινα μέ τά τέσσερα χαριτωμένα παιδάκια τους. Βιοποριστικές άνάγκες όμως τούς όδήγησαν στό έξωτερικό, όπου ό Άπόστολος βρήκε μιά καλή δουλειά, για νά μπορεί μέ ά-

νεση νά αναθρέψει τή φαμίλια του. Είχαν ρυθμίσει τά προγράμματά τους, ώστε τό Πάσχα νά τούς βρει στήν Έλλάδα, για νά βαφτίσουν εκεί τή μικρή! Όλοι καί όλα έτοιμα: νονά, λαμπάδα, μπομπονιέρες, σταυρός, ρούχα βαφτιστικά..., άφού σέ δυό μέρες θά γινόταν ή βάφτιση στόν Ίερό Ναό του Άγίου Γεωργίου. Όλοι καί όλα έτοιμα! Μά σέ μιά στιγμή όλοι καί όλα αλλάζουν... Σέ μιά μόνο στιγμή...

Ένα αυτοκινητιστικό δυστύχημα φέρνει τή μικρή διασωληνωμένη στήν Έντατική μέ βαρεία κρανιοεγκεφαλική κάκωση. Φάρμακα κατασταλτικά, άποιδηματικά, νευροχειρουργικές έπεμβάσεις... Οί γιατροί παλεύουν για νά περισώσουν ό,τι μπορέσουν άπό τό τραυματισμένο παιδικό κεφαλάκι. Οί εικόνες στήν άξονική τρομακτικές. Στήν καθημερινή ένημέρωση έπιβεβαιώνονται οί φόβοι καί οί άγωνίες τών γονιών.

Κι ή βάφτιση πού δέν πρόλαβε νά γίνει; Έτσι θά φύγει τό παιδί; Μέσα στήν

παραζάλη τους ανασύρουν από τὰ βάθη τους λίγο κουράγιο γιά νά ἐτοιμάσουν μιὰ ἄλλη βάρφτιση. Τή δεύτερη μέρα νοσηλείας τοῦ παιδιοῦ χωρίς κολυμβήθρα, χωρίς καλεσμένους, μέ δέος καί συγκίνηση ὁ ἱερέας τοῦ νοσοκομείου ἐπιτελεῖ μέσα στόν ναό τοῦ πόνου τό μυστήριο τοῦ Βαπτίσματος. «Βαπτίζεται ἡ δούλη τοῦ Θεοῦ... Ἐλπίδα». Δακρῦβρεχτοι συμμετέχουν σ' αὐτό γονεῖς, γιατροί, νοσηλευτές. «Ὅσοι εἰς Χριστόν ἐβαπτίσθητε, Χριστόν ἐνεδύθητε». Μπορεῖ νά μή φόρεσε τὰ λευκά ρουχαλάκια τῆς βάρφτισης, ντύθηκε ὅμως τόν ἴδιο τόν Χριστό καί στολίστηκε μέ τό φῶς Του.

Μέρες καί νύχτες κυλοῦν ὀδυνηρά καί ζυμώνεται ὁ πόνος μέ τήν ἐλπίδα. Κι ὅσο τό παιδί φαίνεται νά ὑποκύπτει στό τραῦμα, τόσο οἱ γονεῖς ἀέναα, προσευχητικά, ἐπιστρατεύουν ὅλη τή θριαμβεύουσα ἐκκλησία προσδοκώντας τό θαῦμα. «Κύριε, Ἐσὺ ξέρεις... ὅ,τι εἶναι καλύτερο γιά τό παιδί».

Ἡ Ἐλπίδα τίθεται μερικές μέρες θεραπευτικά σέ βαθεῖα καταστολή. Αὔριο θά κοποῦν τὰ κατασταλτικά φάρμακα γιά «νά δοῦμε τί θά κάνει»... «Θαῦμα θά εἶναι καί μόνο νά ἀναπνεύσει», τούς εἶχε προετοιμάσει ὁ γιατρός. Αὐτό σημαίνει ὅτι τό καλύτερο πού μποροῦν νά περιμένουν ἀπό τόν παιδικό ἐγκέφαλο εἶναι ἡ διέγερση τοῦ ἀναπνευστικοῦ κέντρου καί τίποτα περισσότερο.

Περνάει ἡ πρώτη, ἡ δεύτερη, ἡ τρίτη μέρα χωρίς καταστολή. Μπαίνουν οἱ γονεῖς καθημερινά γιά νά ἀποχαιρετήσουν τήν κορούλα τους. Ὁ Ἀπόστολος στέκεται καί μέ βουβό κλάμα ἀκουμπάει τό ζεστό ἀκόμη κορμάκι τῆς. Ἡ Δέσποινα τή φιλάει, τή χαϊδεύει, τῆς τραγουδάει παιδικά νανουρίσματα. Καί τό παιδί;;; Σαλεύει...! Κουνάει τὰ δαχτυλάκια του...!

Εἶναι ἀλήθεια ἢ μήπως εἶναι ἰδέα τῆς; Πλησιάζουν γιατροί καί νοσηλευτές κι ἡ στοργική μανούλα συνεχίζει τό παιδικό νανουρίσμα. Καί τό παιδί δίνει καί πάλι σημάδια ὅτι τήν ἀκούει! Ἡ ἐλπίδα τους ψηλαφᾷ τό θαῦμα, καθώς τό θαῦμα ἀγγίζει τήν Ἐλπίδα τους!

Σέ λίγες μέρες ἡ μικρή ἀποσωληνώνεται καί καταφέρνει νά ἀνταποκρίνεται μέ τόν τρόπο τῆς στή φωνή τῆς μανούλας τῆς. Σύντομα μεταφέρεται σέ κέντρο ἀποκατάστασης καί ἐκεῖ κάθε μέρα χαρίζει χαρές στούς ἀγαπημένους τῆς γονεῖς. «Σήμερα ἔκλαψε πρώτη φορά!», διαλαλεῖ ἡ Δέσποινα «κι ἦταν ἡ πρώτη φορά πού χαιρόμουν τόσο πολύ ἀκούγοντας ἕνα παιδί νά κλαίει». «Εἶπε "μαμά"»! κι ἡ μαμά δέν πιστεύει στά αὐτιά τῆς. «Ἄρχισε νά πιάνει τό κουτάλι καί νά τό φέρνει στό στόμα τῆς!». Κι ὁ Θεός πού θέλησε νά τοὺς χαρίσει τήν Ἐλπίδα, σιγά - σιγά ὀλοκληρώνει τή θαυμαστή ἀποκατάστασή τῆς.

.....
«Γιατρέ, ἔχετε δεῖ θαύματα ἐδῶ μέσα;»

Ἡ πίστη τῶν γονέων μᾶς χάρισε ἕνα ἀκόμη θαῦμα στή Μονάδα Ἐντατικής Θεραπείας. Θαύμασα τό μεγαλεῖο τῆς πίστεως τους. Διδάχτηκα ἀπό τήν ἐπίμονη ζωντανή προσευχή τους. Ζήλεψα τήν ὀλοκληρωτική παράδοσή τους στό θέλημα τοῦ Θεοῦ. Ἐνωσα νά ξεπηδοῦν ἐλπίδες, ἐκεῖ πού ἀνθρωπίνως προβάλλουν ἀδιέξοδα.

Κύριε, Ἐσὺ πού εἶσαι ἡ Ἐλπίδα, ἀγκάλιασε τόν πονεμένο κόσμο μας καί θώπευσε μέ τήν παρουσία Σου κάθε ψυχὴ πού ἐλπίζει σέ Σένα!

B. A.

Μιά ξεχωριστή γιορτή

Στήν πόλη πού μεγάλωσε ό Ντίνος δέν ύπήρχαν ιδιαίτερα άξιοθέατα, ούτε είχε κάτι πού νά τήν έκανε γνωστή και σημαντική γιά τούς ανθρώπους πού δέν ζούσαν σ' αύτή. Μικρή και άσημη γιά τούς πολλούς, μά τόσο όμορφη γιά όσους γεννήθηκαν εκεί. Όστόσο, όποιος έπισκέφτηκε τόν τόπο του τήν Άνοιξη δέν μπόρεσε νά ξεχάσει τήν όμορφιά του. Οί κήποι κι οί αύλές τών σπιτιών και τά μικρά της πάρκα ήταν χάρμα γιά τά μάτια και εύφροσύνη γιά τήν όσφρηση.

Περπατούσε στόν δρόμο ό Ντίνος και είχε σήμερα χαρά μέσα του. Κάποια στιγμή μάλιστα έπιασε τόν έαυτό του νά κάνει κάτι πού σπάνια τό έκανε: σφύριζε έναν χαρούμενο σκοπό. Ξαφνιάστηκε κι ό ίδιος, όταν τό συνειδητοποίησε, και χαμογέλασε εύχαριστημένος. Σήμερα έχει τή γιορτή του και άντί νά περιμένει δώρα θά μοιράσει. Τά δεκαπέντε χρόνια του ξενιτεμού του δέν έκαναν τίποτα άλλο από τό νά τρέφουν τόν πόθο του γιά τήν ώρα τής έπιστροφής. "Όχι, όχι άπλά τής έπιστροφής αλλά και τής στιγμής πού θά εκπλήρωνε τό τάμα τών έφηβικών του χρόνων. Ναί, ήταν πολύ χαρούμενος σήμερα ό Ντίνος. Τήν πόλη αύτή τή θυμόταν και τήν αγαπούσε όχι μόνο γιά τίς όμορφιές τήν Άνοιξη, αλλά και γιατί ένας άνθρωπος της έβαλε σφραγίδα στή ζωή του. "Ήτανε τότε δεκάξι χρονών...

- Μάνα, στή γιορτή μου θέλω νά μου πάρεις Nike παπούτσια και Nike φόρμες, είπε στή μάνα του. "Αν και ήξερε πώς δέν περίσσευαν νά του πάρει άθλητικά ρούχα και παπούτσια ούτε καν από τή λαϊκή, περίμενε μέ άγωνία τήν άπάντησή της. Μά εκείνη δέν μίλησε, μόνο τόν κοίταξε μέ

μάτια δακρυσμένα.

"Έφυγε από τό σπίτι άναστατωμένος και ένιωθε τήν ψυχή του νά βράζει. Πέρασε από τό μεγάλο κατάστημα μέ τά άθλητικά και χάζεψε μπροστά στή βιτρίνα.

- Τί έγινε, Ντίνο, διαλέγεις παπούτσια; τόν ρώτησε ένας συμμαθητής του και στάθηκε δίπλα του. Τά καινούργια είναι από τήν άλλη πλευρά, του είπε, και του έδειξε μέ τό χέρι του.

Χαμογέλασε μέ πίκρα ό Ντίνος.

- Φάτε μάτια ψάρια, είπε και χαμήλωσε τό βλέμμα.

- Αύριο θά μπορείς νά τά πάρεις, αν έρθεις άπόψε νά κάνουμε μαζί μιά δουλειά, του είπε και του έκλεισε τό μάτι.

Ό Ντίνος τόν κοίταξε, δίχως νά μπορεί νά καταλάβει τί δουλειά θά ήταν αύτή πού μέσα σέ ένα βράδυ θά τούς άφηνε τόσα λεφτά.

- Έμάς, πού δέν μπορεί κανείς νά μάς νοιαστεί, νοιαζόμαστε μόνοι μας τόν έαυτό μας, του έξήγησε μέ μιά κίνηση του χεριού του πού δήλωνε τήν κλοπή. Λοιπόν; Νά σού πω ώρα και τόπο;

- Δέν... δέν ξέρω, άπάντησε ταραγμένος ό Ντίνος. Μιά άλλη φορά ίσως...

- Έντάξει, φίλε μου, μείνε μέ τήν όρεξη, φάε τά ψάρια μέ τά μάτια, του είπε κι έφυγε γελώντας κοροϊδευτικά.

- Κωνσταντίνε, παιδί μου, τί έχεις; είσαι καλά;

Ή καθηγήτριά του, πού στεκόταν δίπλα του, ήταν όλοφάνερο ότι τόν κοιτούσε ανήσυχη.

- Καλά είμαι, κυρία, είπε όσο πιό φυσικά μπορούσε, μά τό καταλάβαινε κι ό ίδιος ότι τραύλιζε.

- Κοίτα νά δεις πού ό Θεός σέ έστειλε

μπροστά μου πάνω πού σέ σκεφτόμουνα, του είπε στοργικά.

- Έμένα; Έσείς σκεφτόσασταν έμένα; τή ρώτησε έκπληκτος.

- Ναί, Κωνσταντίνε, γιορτάζεις αύριο καί...

- Κι έσείς, κυρία! Έλένη δέν σάς λένε; τήν έκοψε αυθόρμητα ό Ντίνος.

- Ναί, κι έγώ γιορτάζω, είπε χαμογελώντας εκείνη. Είσαι έξαιρετικό παιδί, Κωνσταντίνε, καί ξέρω τίς δυσκολίες πού περνάτε τόν τελευταίο καιρό. Σκέφτηκα, λοιπόν, νά σέ παρακαλέσω νά μου δώσεις τή χαρά νά σου κάνω ένα δώρο. Καί μιά πού βρισκόμαστε έξω από τό κατάστημα, προτείνω νά περάσουμε μέσα, νά τό διαλέξεις μόνος σου.

- Μά, κυρία, έδώ είναι όλα πανάκριβα, ψέλλισε ό Ντίνος.

- Θά ήθελες όμως ένα ζευγάρι Nike, έ; δέ θά τό ήθελες;

- Πώς τό ξέρετε; ρώτησε ξαφνιασμένος καί, δίχως νά τό καταλάβει, εκείνη τόν έβαλε μέσα στό κατάστημα.

Όταν βγήκαν ήταν φορτωμένος μέ σακούλες. Η κυρία του πήρε γι' αυτόν καί παπούτσια καί φόρμες καί ένα καλοκαιρινό μπουφάν. Όλα Nike!

Νάτο τό σπίτι της, λουσμένο στό φώς καί πνιγμένο στά τριαντάφυλλα. Ό κήπος τό ίδιο περιποιημένος καί όμορφος όπως τότε, σάν τήν ψυχή τής κυρίας του...

Κτύπησε τό κουδούνι καί περίμενε ό Ντίνος, μά κανείς δέν άπάντησε. Ένιωσε τήν καρδιά του νά κτυπά μέ άγωνία. Κι αν δέν τή βρει; Κι αν έχει φύγει από τήν πόλη; Τό παράθυρο πού άνοιξε τόν έκανε νά αναθαρρήσει. Ναί, ή γυναίκα πού ξεπρόβαλε ήταν ή κυρία του. Τήν είδε νά τόν κοιτάζει έρευνητικά καί ύστερα είδε τά μάτια της νά λάμπουν από χαρά.

- Κωνσταντίνε μου, έσύ είσαι; τόν ρώτησε.

-Ναί, κυρία μου, μέ γνωρίσατε! τής άπάντησε καί έπιασε τόν έαυτό του νά κλαίει.

Θυμήθηκαν πολλά ό μαθητής μέ τήν κυρία του, είπαν πολλά! Για τήν τίμια δουλειά του στό Λονδίνο, για τά πολλά χρήματα πού τώρα πιά έβγαζε. Μά πιά πολύ ό Ντίνος τής θυμισε εκείνη τή μέρα έξω από τό κατάστημα μέ τά άθλητικά είδη.

-Κυρία μου, τής είπε στό τέλος, θέλω νά σάς κάνω ένα δώρο στή γιορτή σας σήμερα καί ξέρω πώς αυτό τό δώρο θά σάς άρέσει πολύ. Έβγαλε τό γεμάτο πορτοφόλι του ό Κωνσταντίνος καί πήρε από μέσα ένα μάτσο χαρτονομίσματα.

-Κυρία μου, τό ξέρω πώς όπως ντύσατε έμένα, έτσι ντύνετε κι άλλα παιδιά. Πάρτε, λοιπόν, αυτά τά χρήματα καί κάντε ό,τι κάνατε τότε σέ μένα, σέ κάποιο παιδί σάν κι έμένα.

Έβαλε τά χρήματα στά χέρια της κι έσκυψε καί τά φίλησε.

- Νά σάς δώσει ό Θεός χρόνια πολλά, κυρία μου, για νά έχουν τά φτωχά παιδιά τής πόλης μας ένα άποκούμπι, για νά έχει καί ή πόλη μας κάτι τό ιδιαίτερο καί ξεχωριστό πού πάντα θά αγαπάμε....

Έφυγε ό Ντίνος μέ τήν καρδιά του όλόκληρη ένα κήπο κι έμεινε ή κυρία του δακρυσμένη νά ευχαριστεί τόν Θεό πού κάποια από τά παιδιά τά όποια έντυσε φόρεσαν μαζί μέ τά ρούχα καί τήν εύγνωμοσύνη. Ούτε ή κυρία μά ούτε κι ό μαθητής θά ξεχνούσαν ποτέ αυτή τή μέρα. Η κυρία μέ δοξολογία κι ό μαθητής μέ παντοτινό χρέος.

Έλένη Βασιλείου

Μαρίνος Ριτσούδης, ένας σύγχρονος φιλάδελφος ήρωας

Ήταν 24 Μαρτίου του 1999, όταν έκτοξεύτηκαν οι πρώτοι πύραυλοι από την Αδριατική και έπληξαν συστήματα αεράμυνας στο Κόσοβο, τό Μαυροβούνιο και τή δυτική Σερβία. Ή επιχείρηση συνεχίστηκε γιά 78 ημέρες μέχρι τίς 10 Ίουνίου, όποτε έλαβε τέλος.

Στό διάστημα αυτό πραγματοποιήθηκαν 2.300 αεροπορικές έπιδρομές, χρησιμοποιήθηκαν 1.130 πολεμικά αεροσκάφη, έκτοξεύτηκαν συνολικά 420.000 βλήματα, πύραυλοι και βόμβες. Από τά πλοία στην Αδριατική έκτοξεύτηκαν 1.300 πύραυλοι τύπου Cruise, ενώ μάλιστα τό ΝΑΤΟ έριξε 37.000 βόμβες διασποράς, πού ευθύνονται γιά τόν θάνατο πολλών άμάχων. Συνολικά 500.000 βόμβες από ούράνιο μόλυναν τήν περιοχή.

Πόσοι ήταν οι άμαχοι και γενικότερα

οί άνθρωπινες ζωές πού χάθηκαν στό διάστημα αυτό; Έπίσημος άπολογισμός δέν έχει ύπάρξει μέχρι στιγμής, όμως ή κυβέρνηση τής χώρας ύπολογίζει ότι συνολικά σκοτώθηκαν 2.500 άνθρωποι, έκ τών όποιών 1.008 ήταν ένστολοι, άστυνομικοί και στρατιωτικοί. Παράλληλα υπήρξαν 12.500 τραυματίες, μεταξύ τών όποιών 2.700 παιδιά. Όταν τελείωσε ή στρατιωτική επιχείρηση, ή Σερβία ούσιαστικά ήταν μία κατεστραμμένη χώρα, καθώς οι βομβαρδισμοί τήν είχαν πληγώσει σέ μεγάλο βαθμό στις ύποδομές της.

Έκείνη τήν περίοδο τό άντιτορπιλικό του Πολεμικού Ναυτικού «Θεμιστοκλής» παίρνει έντολή νά άναχωρήσει γιά τήν Αδριατική, προκειμένου νά συμμετάσχει στην επιχείρηση. Άνθυποπλοίαρχος του ήταν ό φαρσαλινός Μαρίνος Ριτσού-

δης, ὁ ὁποῖος, ἔχοντας ἐνημερωθεῖ λίγα 24ωρα νωρίτερα γιὰ τὴν ἀποστολή, εἶχε ἐνδοιασμούς. Πρὶν ἀπὸ τὸν ἀπόπλου ὁ ἐν λόγῳ ἀξιωματικός συναντήθηκε μὲ τὸν τότε ἀρχιεπίσκοπο Χριστόδουλο καὶ τὸν μακαριστό π. Γεώργιο Μεταλληνό.

Ὁ Ριτσούδης τελικὰ ἀρνεῖται νὰ ἐκτελέσει τὴ διαταγὴ λέγοντας στοὺς ναύτες του: «Ὡς Ὁρθόδοξος δὲν μπορῶ νὰ συμμετάσχω στὴν ἐπίθεση κατὰ τοῦ ἀδελφικοῦ λαοῦ». Καὶ τὸ πλοῖο ἐπέστρεψε σὸ λιμάνι του.

Ἡ ἀπόφαση τοῦ κόστισε τὴ σταδιοδρομία του. Τιμωρήθηκε μὲ ἀπόταξη ἀπὸ τὸ Πολεμικὸ Ναυτικὸ, σὰν νὰ ἦταν προδότης, δικάστηκε καὶ φυλακίστηκε. Κατὰ τὴ δίκη ἦταν μαζί του στὴν αἴθουσα τοῦ Ναυτοδικείου, στίς 21 Ἀπριλίου 1999, καὶ ὁ π. Γεώργιος Μεταλληνός, ὁ ὁποῖος εἶπε ὅτι δὲν γνώριζε νωρίτερα τὸν Ριτσούδη, ἀλλὰ τὸν συμβούλευσε νὰ ἐνεργήσει σύμφωνα μὲ τὴ συνείδησή του.

Ὁ «κατηγορούμενος» δικαιολόγησε τὴν ἀπόφασή του, λέγοντας: «Εἶχα δύο δρόμους νὰ διαλέξω. Ἐπέλεξα αὐτὸν πού ἔχετε ἐπάνω ἀπὸ ἐσᾶς», δείχνοντας τὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ ἐπάνω ἀπὸ τὸ Προεδρεῖο, «τὸν ὁποῖο καὶ ἐγὼ βάζω πάνω ἀπὸ ὅλα, γιατί ὁ νόμος τοῦ Θεοῦ εἶναι πάνω ἀπὸ ὅλους. Εἶναι ἡ συνείδηση τοῦ καθενός». Ὑποστήριξε ὅτι δὲν μπορούσε γιὰ λόγους ὀρθόδοξης συνείδησης νὰ συμμετάσχει σὲ ἐνέργειες καὶ στρατιωτικὲς ἐπιχειρήσεις κατὰ ὁμοδόξων του καὶ ἀμάχων.

Τελικὰ τὸ δικαστήριό τὸν καταδίκασε σὲ φυλάκιση δυόμισι χρόνων μὲ τριετὴ ἀναστολή, ἐνῶ ἡ προσφυγὴ του στὸ Εὐρωπαϊκὸ Δικαστήριό δὲν ἔφερε τὴν ἐπιθυμητὴ ἀπόφαση. Γιὰ τὴν πράξη του ὅμως αὐτὴ ὁ Μαρῖνος Ριτσούδης θεωρεῖται ἥρωας στὴ Σερβία. Ἡ σερβικὴ

πρεσβεία στὴν Ἑλλάδα ἦρθε σὲ ἐπαφὴ μὲ τὸν Ριτσούδη, γιὰ νὰ διαπιστώσει ἐάν θὰ δεχόταν σερβικὴ κρατικὴ παρασημοφορία. Ἐκεῖνος ἀρνήθηκε. «Τοὺς ἐνημέρωσα», δήλωσε, «ὅτι δὲν θέλω τίποτα καὶ ὅτι ὅλα τὰ εὔσημα πηγαίνουν στοὺς γενναίους ἀνθρώπους τους πού πολέμησαν ἐναντίον ὄλων».

Τὸ 2018 ὁ σέρβος πατριάρχης τὸν παρασημοφόρησε γιὰ τὴν ἡρωικὴ του στάση. Συγκεκριμένα ἡ σερβικὴ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία ἀπένευσε τὸ μετάλλιο τοῦ τάγματος τοῦ ἁγίου Κωνσταντίνου στὸν ἀπόστρατο ἔλληνα ἀξιωματικό τοῦ Π.Ν. Μαρῖνο Ριτσούδη γιὰ τὴν ἀρνήσή του νὰ λάβει μέρος στὴν ἐπίθεση τοῦ ΝΑΤΟ κατὰ τῆς Γιουγκοσλαβίας τὸ 1999. Μὲ τὸ μετάλλιο αὐτὸ ἡ σερβικὴ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία παρασημοφορεῖ προσωπικότητες πού συμβάλλουν σημαντικὰ στὴν ἐλευθερία τῆς θρησκείας, στὴν προστασία τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων καὶ ἐλευθεριῶν γενικότερα.

Ἡ τελετὴ ἀπονομῆς πραγματοποιήθηκε στὸ Βελιγράδι. Ὁ σέρβος ἀείμνηστος Πατριάρχης Εἰρηναῖος μεταξύ ἄλλων εἶπε: «Μετά τὴν ἔκτιση τῆς ποινῆς του καὶ μετά ἀπὸ ὅλους τοὺς πειρασμούς, ὁ ἔλληνας ἀξιωματικός εἶχε τὸ θάρρος νὰ πεῖ: "Δέν εἶμαι ἥρωας· ἥρωας εἶναι ὁ σερβικός λαός"». Πραγματικὰ αὐτός ὁ Ἕλληνας εἶναι γενναῖος, σοφός καὶ ἀληθινός χριστιανός. Ἐκανε αὐτὸ πού κάνουν οἱ μεγάλες ψυχές καὶ οἱ μεγάλες προσωπικότητες. Δέν ὑπάρχουν ἀρκετὰ λόγια, γιὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσω γι' αὐτὴ τὴν πράξη».

Ὁ Ριτσούδης ἀντιφώνησε: «Δέν μποροῦσα νὰ πιστέψω ὅτι μετά ἀπὸ 18 χρόνια ἀπὸ τότε πού ἀρνήθηκα νὰ συμμετάσχω στὸν πόλεμο κατὰ τοῦ σερβικοῦ λαοῦ θὰ βιώσω τὴν εὐγνωμοσύνη καὶ τὴν

έκτίμηση του σερβικού λαού και των ὀρθοδόξων ἀδελφῶν μου. Εἶναι μεγάλη τιμὴ γιὰ μένα νὰ λαμβάνω τὴν ἀναγνώριση ἀπὸ ἐσᾶς, ἀξιότιμοι καὶ γενναῖοι, ἀπὸ τοὺς ὀρθόδοξους ἀδελφούς μου, πού δέν ἔπαψαν ποτέ νὰ προστατεύουν καὶ νὰ φυλάνε τοὺς ἱερούς καὶ ἀγίους τόπους τους. Ὅλα τὰ θύματα τοῦ σερβικού λαοῦ, ἡ παράδοση, ἡ Ὀρθοδοξία καὶ ὁ σερβικός πολιτισμός ἦταν ἡ πιὸ σημαντικὴ ἔμπνευση γιὰ μένα».

Ἐκτοτε, ἡ γειτονικὴ χώρα τιμᾷ τὸν πλοίαρχο καὶ ἀνεβάζει στοῦ πάνθεο τῶν ἡρώων τὸν καταδικασμένο ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα πρῶην ἀξιωματικὸ τοῦ Πολεμικοῦ Ναυτικοῦ Μαρῖνο Ριτσούδη. Μάλιστα, κάποιοι νεαροὶ ἀποφάσισαν νὰ τοῦ ἀφιερῶσουν καὶ graffiti, στοῦ ὁποῖο ἀναγράφονται τὰ λόγια του: «Ὡς ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΔΕΝ μπορῶ νὰ συμμετέχω σὲ μία ΕΠΙΘΕΣΗ πρὸς ἓνα ΑΔΕΛΦΙΚΟ ΕΘΝΟΣ!».

Κλείνουμε μὲ τὸ ὄραμα-παρακαταθήκη του: «Τὴν κάθε ὥρα καὶ στιγμὴ, στοῦ ὅποιο κάλεσμα τῆς ζωῆς, νὰ εἴμαστε ὄρθιοι καὶ νὰ μὴν εἴμαστε ὑποδεέστεροι στὴ γενναιότητα, στοῦ θάρρους, στὴν Πίστη καὶ στὴ λεβεντιά ἀπὸ τοὺς προγόνους μας... πού κράτησαν τὴν Ἑλλάδα στὴ ράχη τους καὶ στὴν καρδιά τους -κι ἄς ἄφηναν τίς τελευταῖες τους ἀναπνοές στά πεδία τῶν μαχῶν, ἐκεῖ στά χαρακώματα- ἐκεῖ γράφτηκε ἡ Δόξα τῆς Ἑλλάδας- ὑπερασπιζόμενοι τὰ Ἱερά καὶ τὰ Ὅσια μας».

Εὐδοξία Αὐγουστίνου

Συζητώντας τὰ γεγονότα...

Οὐκρανία-Κύπρος: Δύο μέτρα καὶ δύο σταθμὰ

«Ἡ Τουρκία εἰσέβαλε στὴν Κύπρο τὸ 1974 καὶ μὲ τὴ χρήση βίας διέσπασε τὴν κυρίαρχη καὶ ἀνεξάρτητη χώρα καὶ ἔκτοτε ἔχει καταλάβει τὸ βόρειο μισό της μὲ συνεχῆ στρατιωτικὴ παρουσία. Τὸ ΝΑΤΟ πρέπει νὰ τὸ ἀντιμετωπίσει αὐτὸ καὶ νὰ ἐξαναγκάσει τὴν Ἄγκυρα νὰ τερματίσει τὴν παράνομη κατοχὴ της», τονίζει ὁ τουρκοκαθηγητὴς Μεχμέτ Ἐφέ Τσασμάν καὶ προτρέπει: «Ἐφαρμόστε λοιπὸν τὰ ἴδια κριτήρια στὴν Τουρκία μὲ αὐτὰ πού ἐφαρμόζετε γιὰ τὴν εἰσβολὴ τῆς Ρωσίας στὴν Οὐκρανία» (βλ. tonima.gr). Ἡ χρήση δύο μέτρων καὶ δύο σταθμῶν βοοῦν καὶ ἀναγκάζουν ἀκόμη καὶ τοὺς ἐνόχους νὰ ὁμολογοῦν γιὰ τὴν ἀδικία πού διαπράττεται ἀπὸ τοὺς ἰσχυροὺς τῆς γῆς ἐναντίον τῶν μικρῶν κρατῶν. Καμία Ἑνωσιὴ καὶ κανένας Ὄργανισμός δέν κινεῖται ἀπὸ ἀπλή φιλανθρωπία ἢ ἀπὸ τὴν αἴσθησι τοῦ δικαίου. Στὸν σημερινὸ κόσμο, πού ἀπὸ τὸν πιὸ ἀπλό πολίτη μέχρι τὸν ὑψηλόβαθμο ἀξιωματοῦχο ἔχει ἐπικρατήσει ὁ νόμος τοῦ συμφέροντος, δέν μπορεῖ νὰ περιμένει κανεὶς τὴν ἀπόδοσι δικαιοσύνης παρά μόνον ἀπὸ τὸν μόνον ἀληθινὰ δίκαιο καὶ ἀπροσωπὸληπτο Θεό. Μακάρι νὰ τὸ καταλάβουμε καὶ νὰ προστρέξουμε ὡς πρόσωπα καὶ ὡς ἔθνος ἐν μετανόια στοῦ ἔλεός του!

Ἀπύθμενη ὑποκρισία

Ὁργὴ καὶ ἀγανάκτησι προκάλεσε στὴν ἑλληνικὴ κοινωνία ὁ θάνατος τριῶν μικρῶν ἀδελφῶν ἀπὸ τὴν Πάτρα, μὲ πιθανὸ δολοφόνου -ὅπως ὑ-

Συζητώντας τὰ γεγονότα...

ποστηρίζεται- τήν ἴδια τή μητέρα τους. Δέν θά τή δικάσουμε ἐμεῖς· αὐτό εἶναι καθήκον τῆς Δικαιοσύνης. Ἐμεῖς ὅμως ἔχουμε κάθε δικαίωμα νά σχολιάσουμε τήν ἀπύθμενη ὑποκρισία πολιτῶν καί ΜΜΕ γιά τόν θόρυβο πού προκαλοῦν, ἀλλά καί γιά τό λαϊκό δικαστήριο πού στήθηκε καί καταδίκασε τό γεγονός. Δέν ὑποστηρίζουμε πώς ἔπρεπε ἡ κοινωνία μας νά σωπάσει μπροστά σέ μία παιδοκτονία, πού ἀναμφίβολα εἶναι ἔγκλημα. Ὅμως, πόσο λιγότερο παιδιά θεωροῦνται ἐκεῖνα πού καθημερινά κατασπαράσσονται, ἐνῶ κυοφοροῦνται στή μήτρα τῶν μητέρων τους, καί καταλήγουν στόν κάδο τῶν ἀπορριμμάτων; Μιλοῦν ὄχι γιά τρία ἢ πέντε ἢ δέκα, ἀλλά γιά 300.000 παιδιά, τῶν ὁποίων «διακόπτεται ἡ κύηση» κάθε χρόνο!

Ἐξεγείρονται τὰ γυναικεῖα σωματεῖα γιά τό πρῶτο φονικό. Καί γιά τό δεύτερο φονικό, τίς ἐκτρώσεις, πού ἀποτελοῦν φοβερή γενοκτονία τῶν Ἑλλήνων, «ἐξεγείρονται» καί πάλι, ἀλλά -τί τραγικό!- ζητώντας περισσότερη ἐλευθερία γιά νά σκοτώνουν στή μήτρα τους κάθε ἀνεπιθύμητη ἐγκυμοσύνη. Ὡς πότε θά ἀνέχεται ὁ «πολιτισμένος» κόσμος μας αὐτή τήν ὑποκρισία;

Νότα αἰσιοδοξίας

Τό παρακάτω κείμενο τοῦ κ. Χ. Μπολῶση δημοσιεύθηκε στήν ἐφημερίδα

«Δημοκρατία» (4-2-22). Δίνει μία νότα αἰσιοδοξίας καί ἀξίζει νά διαβαστεῖ:

«Εἶδα στήν ἐκπομπή "Μέ ἀρετή καί τόλμη" ἕνα βίντεο ἀπό τό ὁποῖο κατάλαβα γιὰτί ὁ κόσμος χειροκροτεῖ τίς Ἐνωπλες Δυνάμεις ὅπου τίς συναντᾶ. Μαθητές Λυκείου πραγματοποίησαν ἐκπαιδευτική ἐπίσκεψη στή Σχολή Ὑποβρυχίων Καταστροφῶν καί παρακολούθησαν μία λεπτομερῆ ἐπίδειξη τοῦ ὀπλισμοῦ, μέ ἀναφορά στόν τρόπο λειτουργίας καί στά πλεονεκτήματα τῶν ὀπλων.

Στίς ἐρωτήσεις πού ἀκολούθησαν ἀπό τοὺς μαθητές ἕνας ἀπό αὐτοὺς ρώτησε τὰ "βατράχια" ποῖο εἶναι τό πιό δυνατό ὄπλο τοῦ σώματος. Ὁ πλωτάρχης ἀξιωματικός ὀπλισμοῦ ἔδωσε τήν ἐξῆς ἐκπληκτική ἀπάντηση: "Τό πιό δυνατό ὄπλο πού ἔχουμε δέν εἶναι τό 50 caliber ἢ τό Browning τό 50άρι. Δέν εἶναι αὐτό πού ἔχει αὐτή τή διόπτρα. Εἶναι αὐτό πού ἔχουμε καί φορᾶμε ὅλοι στό στήθος μας. Εἶναι αὐτό ἐδῶ", εἶπε καί ἔδειξε τόν σταυρό πού κρεμόταν ἀπ' τόν λαιμό του.

Οἱ νεαροί μαθητές ξέσπασαν σέ ζωηρότατα χειροκροτήματα καί ἐπευφημίες στό ἄκουσμα αὐτῶν τῶν λέξεων. Τό γεγονός δείχνει ὅτι ἡ νεολαία μας, ὅπως καί ὅλη ἡ κοινωνία, ἀντέχουν στά νεοταξικά χτυπήματα. Κι ὅσο ὑπάρχουν πλωτάρχες σάν αὐτόν, ἡ Ἑλλάδα στέκει ὄρθια».

«Ὁ Κωνσταντῖνος ΙΑ' Παλαιολόγος, ὁ τελευταῖος Βυζαντινὸς αὐτοκράτορας, πού πέθανε μέ ἥρωικό θάνατο ὑπερασπιζόμενος τήν Κωνσταντινούπολη στίς 29 Μαΐου 1453», ἔργο Θεόφιλου Χατζημιχαήλ

